

**INFORMACJA
O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO
w GDAŃSKU
w ROKU 2025**

luty 2026 r.

Wstęp

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w 2025 r. realizował zadania orzecznicze zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Niezmiennie priorytetem w pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku były wysoki poziom orzecznictwa, poszanowanie reguł procesowych i dbałość o sprawność postępowania.

W czasie od 1 stycznia 2025 r. do 10 kwietnia 2025 r. Prezesem WSA w Gdańsku był sędzia NSA Zbigniew Romała. Od 11 kwietnia 2025 r. obowiązki Prezesa WSA w Gdańsku pełni sędzia WSA Paweł Mierzejewski, który jest również Przewodniczącym Wydziału II. Od 15 października 2025 r. funkcję Wiceprezesa sprawuje sędzia WSA Krzysztof Przasnyski pełniący jednocześnie obowiązki Przewodniczącego Wydziału I. Przewodniczącym Wydziału III jest sędzia NSA Jacek Hyla, a Przewodniczącą Wydziału Informacji Sądowej sędzia NSA Joanna Zdzenicka-Wiśniewska.

Na dzień 31 grudnia 2025 r. w WSA w Gdańsku orzekało 26 osób, w tym 7 sędziów NSA, 14 sędziów WSA i 5 asesorów sądowych. Zatrudnionych było 4 referendarzy sądowych (w tym 2 starszych referendarzy sądowych), 20 asystentów sędziego, 49 urzędników oraz 11 pracowników obsługi.

W sprawozdaniu dotyczącym działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2025 r. przedstawione zostały informacje statystyczne oraz wybrane orzeczenia.

Wpływ spraw

W 2025 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 3550 spraw, z czego do Wydziału I 1022 sprawy, do Wydziału II – 1175 spraw, a do Wydziału III – 1353 sprawy.

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2024- 2025 z uwzględnieniem rodzajów spraw:

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2024	2025
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	307	329
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nieobjęte symbolem 611	0	5
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	197	198
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	19	6

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2024	2025
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	22	22
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	2	1
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	90	47
8	608	Energetyka i atomistyka	0	0
9	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	29	63
10	610	Sprawy komunalizacji mienia	0	0
11	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	986	926
12	612	Sprawy geodezji i kartografii	17	12
13	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	89	82
14	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	31	47
15	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	222	219
16	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	13	20
17	617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	1	6
18	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	108	83
19	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	37	32
20	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	88	159
21	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	12	16
22	623	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	0	0
23	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	7	4
24	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	15	21
25	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	270	366
26	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	0	0
27	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	124	78

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2024	2025
28	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	5	5
29	632	Pomoc społeczna	532	302
30	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	8	14
31	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	4	2
32	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	10	18
33	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 644 oraz od 646 – 652	27	56
34	647	Sprawy związane z ochroną danych osobowych	0	0
35	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	207	229
36	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	4	8
37	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	74	96
38	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	67	42
39	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	96	163
40	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	95	100
41	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	6	11
42	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	6	6
43	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	9	7
44	656	Interpretacje podatkowe	107	118
45	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych	482	591
46	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej	67	104

Postępowanie sądowe

W 2025 roku załatwiono łącznie 3721 spraw, z czego na rozprawach rozpoznano 1309 skarg, na posiedzeniach niejawnych 2359 spraw, zamknięto 53 sprawy. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 1523 sprawy rozpoznano w trybie uproszczonym. Do rozpatrzenia łącznie pozostało 1196 spraw, w tym 163 sprawy SAB.

Dla porównania w roku 2024 załatwiono łącznie 3704 sprawy, w tym 430 spraw ze skarg na bezczynność organu.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustrują poniższe tabele:

Ruch spraw Wydział I

Rodzaj sprawy	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Łącznie załatwiono, w tym zamknięto [kol. 4 i 8]	Pozostało na okres następny
			Ogółem	w tym					
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym				
			ogółem		z tego wyrokiem				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
SA	362	1001	1077	556	521	335	8	1085	278
SAB	1	19	16	0	16	8	1	17	3
SO	0	2	1	0	1	0	1	2	0
RAZEM	363	1022	1094	556	538	343	10	1104	281

Ruch spraw Wydział II

Rodzaj sprawy	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Łącznie załatwiono, w tym zamknięto [kol. 4 i 8]	Pozostało na okres następny
			Ogółem	w tym					
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym				
			ogółem		z tego wyrokiem				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
SA	537	1074	1136	421	715	541	15	1151	460
SAB	14	92	67	0	67	18	2	69	37
SO	0	9	6	0	6	0	1	7	2
RAZEM	551	1175	1209	421	788	559	18	1227	499

Ruch spraw Wydział III

Rodzaj sprawy	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Łącznie załatwiono, w tym zamknięto [kol. 4 i 8]	Pozostało na okres następny
			Ogółem	w tym					
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym				
			ogółem		z tego wyrokiem				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
SA	273	745	716	332	384	240	17	733	285
SAB	178	584	631	0	631	381	8	639	123
SO	2	24	18	0	18	0	0	18	8
RAZEM	453	1353	1365	332	1033	621	25	1390	416

Tabela 3
Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2024-2025

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2024			2025		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględnione		Ogółem	Uwzględnione
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów	266	201	72	219	224	202
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegów odwoławczych	1060	1018	403	940	808	294
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	707	568	183	722	590	134
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności organów administracji skarbowej	782	569	94	629	615	144
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	153	109	57	191	101	44

Postępowanie uproszczone

Tabela 4
Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2024-2025

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2024	2025	2024	2025	2024	2025
1.	wpływ wniosków o rozpoznanie w trybie uproszczonym oraz sprawy skierowane przez Sąd z urzędu	325	366	741	538	300	702
2.	liczba spraw zakończonych wyrokiem	308	343	680	517	425	620
3.	liczba spraw skierowanych na rozprawę	19	19	32	26	68	30

Postępowanie mediacyjne

W 2025 roku w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku nie odnotowano wpływu wniosku o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego.

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

- a/ nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 229 o pow. 2639 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 2098,60 m², oraz działki nr 228/1 i nr 228/2 o pow. 2039 m² zabudowane budynkiem biurowym o pow. użytkowej 1606,90 m²;
- b/ nieruchomość położona w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 21, stanowiąca własność Skarbu Państwa, będąca w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 220, o powierzchni 2470 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 714 m², (+ garaż 45 m²).

Wydział Informacji Sądowej

Od 1 lipca 2025 r. zmianie uległ skład osobowy Wydziału Informacji Sądowej WSA w Gdańsku. Pracownicy wykonujący zadania w zakresie związanym z administrowaniem systemem informatycznym zostali służbowo podporządkowani bezpośrednio Prezesowi WSA w Gdańsku.

Pracownicy Wydziału Informacji Sądowej WSA w Gdańsku, realizując powierzone zadania zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 779), przygotowywali pisemne odpowiedzi na pisma, udzielali na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz telefonicznie informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, o prawidłowym wypełnianiu formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy. W ramach wykonywania zadań Wydziału Informacji Sądowej udostępniali również akta spraw stronom i uczestnikom postępowania, nadawali i odbierali dostęp do akt w systemie PASSA, wydawali kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt spraw. W porównaniu z 2024 r. zwiększyła się liczba wniosków o udostępnienie informacji publicznej.

**Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2024-2025
ilustruje poniższe zestawienie:**

Lp.		2024	2025
1.	Udostępnienie akt interesantom	560	501
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	57	70
3.	Skargi, wnioski i petycje	136	156
4.	Zamówienia biblioteczne	78	9
5.	Praktyki studenckie Praktyki aplikantów prokuratorskich	1 6	1 6
6.	Udostępnianie wyroków wydanych na posiedzeniu Niejawnym	1469	1523
7.	Udostępnienia akt w systemie PASSA	231	221

Pozaorzecznicza działalność Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

**Udział sędziów i asesorów sądowych WSA w Gdańsku w naradach i szkoleniach
w 2025 roku**

Lp	Opis uroczystości/ spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
1	Seminarium HFR/2025/01 "Independent judges as a cornerstone of the rule of law",	European Judicial Training Network	27-28 02.2025	Barcelona	asesor sądowy Jakub Chojnacki
2	Konferencja szkoleniowa	IO NSA	3.03.2025	Warszawa	sędziowie WSA: Jolanta Górską Krzysztof Kaszubowski asesorzy sądowi: Justyna Dudek – Sienkiewicz Jakub Chojnacki Wojciech Wycichowski
3	Konferencja szkoleniowa	IF NSA	18.03.2025	Warszawa	Prezes WSA Zbigniew Romała sędzia WSA Marek Kraus

Lp	Opis uroczystości/ spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
4	Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA	NSA	24.03.2025	Warszawa	Prezes WSA Zbigniew Romała sędzia WSA Paweł Mierzejewski
5	Narada Prezesów	NSA	19-21 05.2025	Walewice	Prezes WSA Paweł Mierzejewski
6	Konferencja szkoleniowa organizowana przez IO NSA	IO NSA	2-4 06.2025	Tleń	sędzia WSA Magdalena Dobek - Rak
7	Konferencja szkoleniowa organizowana przez WIS NSA	WIS NSA	12.06.2025	Warszawa	sędzia NSA Joanna Zdzenicka - Wiśniewska
8	Kurs azylowy	Europejska Agencja Azylowa	7-11 07.2025	Malta	sędzia WSA Magdalena Dobek - Rak
9	Wykład pt. Rada Stanu Francji i działania publiczne	NSA	7.07.2025	Warszawa	Prezes WSA Paweł Mierzejewski
10	Konferencja szkoleniowa	WSA w Lublinie	15-17 09.2025	Panieńszczyzna	Prezes WSA Paweł Mierzejewski sędziowie WSA: Bartłomiej Adamczak Magdalena Dobek – Rak Alina Dominiak Jolanta Górską Marek Kraus Krzysztof Przasnyski Jolanta Sudoł Diana Trzcińska asesorzy sądowi: Jakub Chojnacki Justyna Dudek – Sienkiewicz Adam Osik Maja Pietrasik Wojciech Wycichowski
11	Narada Prezesa NSA z Prezesami WSA	NSA	18-19 09.2025	Warszawa	Prezes WSA Paweł Mierzejewski

Lp	Opis uroczystości/ spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
12	VI Prawnicze Forum Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa	Uniwersytet Gdański	19.09.2025	Gdańsk	sędziowie WSA: Magdalena Dobek – Rak Jolanta Górską Krzysztof Kaszubowski Katarzyna Krzysztofowicz Diana Trzcińska asesorzy sądowi: Jakub Chojnacki Justyna Dudek – Sienkiewicz Wojciech Wycichowski
13	Narada Wydziałowa IF NSA	NSA	29.09.2025	Warszawa	sędzia WSA Krzysztof Przasnyski
14	„75 Rocznica Europejskiej Konwencji Praw Człowieka – doświadczenia sędziów sądów administracyjnych”	NSA	1-2.10.2025	Warszawa	Prezes WSA Paweł Mierzejewski sędzia WSA Jolanta Górską
15	Konferencja szkoleniowa IF NSA	NSA	13-14 10.2025	Warszawa	sędziowie NSA: Zbigniew Romała Sławomir Kozik sędzia WSA Krzysztof Przasnyski
16	Konferencja szkoleniowa Sędziów NSA	NSA	20-21 10.2025	Józefów	Prezes WSA Paweł Mierzejewski
17	Konferencja naukowa	EJTN	5-8.11.2025	Budapeszt	sędzia WSA Diana Trzcińska
18	Konferencja naukowa	EJTN	17-20 11.2025	Strasbourg	asesor sądowy Jakub Chojnacki
19	Konferencja szkoleniowa	NSA	26-28. 11.2025	Warszawa	sędziowie WSA: Katarzyna Krzysztofowicz Diana Trzcińska asesorzy sądowi: Justyna Dudek – Sienkiewicz Jakub Chojnacki
	Narada Prezesów	NSA	15-16. 12.2025	Warszawa	Prezes WSA Paweł Mierzejewski

**Wybrane orzeczenia wydane
w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku w 2025 roku**

PROBLEMY PROCEDURALNE

1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r. poz. 111 ze zm. - dalej O.p.)

Sprawa sygn. akt I SA/Gd 640/25 dotyczyła możliwości oprocentowania nadpłaty powstałej w związku z pobraniem podatku z naruszeniem prawa wspólnotowego. Naruszenie zostało stwierdzone w decyzji organu podatkowego określającego wysokość nadpłaty, natomiast nie było orzeczenia TSUE stwierdzającego niezgodność prawa krajowego z prawem wspólnotowym, jak również brakowało regulacji ustawowych usuwających stan niezgodności prawa krajowego z przepisami prawa unijnego.

Zdaniem Sądu, z punktu widzenia istoty zagadnienia oprocentowania nadpłat, których powstanie jest konsekwencją sprzeczności prawa krajowego z prawem wspólnotowym istotne jest samo stwierdzenie tej sprzeczności, a nie to, w jakim trybie nastąpiło.

W ocenie Sądu nie do przyjęcia jest pogląd, że brak podstaw prawnych do naliczania oprocentowania, w sytuacji gdy ustawodawca nie przewidział normy nakazującej oprocentowanie nadpłaty poza przypadkiem wydania orzeczenia TSUE stwierdzającego sprzeczne z prawem wspólnotowym pobranie podatku przez płatnika. Uznać należy, że norma ta jest niejako założona przez polski system prawny i wobec tego należy wywieść ją w drodze analogii z ustawy tj. przez odpowiednie stosowanie art. 78 § 5 pkt 1 O.p. Stwierdzenie braku jakiejkolwiek regulacji dotyczącej oprocentowania tego rodzaju nadpłat prowadziłoby do uchybienia nie tylko przepisom prawa wspólnotowego, ale również konstytucyjnemu porządkowi wartości.

Spór w sprawie o sygn. akt I SA/Gd 688/24 dotyczył możliwości prowadzenia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji w odniesieniu do decyzji organu pierwszej instancji, która w części została uchylona, a w części utrzymana w mocy decyzją organu drugiej instancji.

Sąd wskazał, że ustawodawca w art. 249 § 1 O.p. jedynie przykładowo wymienił przypadki nakładające na organ podatkowy obowiązek wydania decyzji odmawiającej wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności. W ocenie Sądu

decyzja, która nie ma przymiotu ostateczności, nie może być przedmiotem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności ani na wniosek, ani z urzędu. Zgodnie z treścią art. 247 § 1 O.p. organ podatkowy jest uprawniony rozważać istnienie przesłanek stwierdzenia nieważności tylko w odniesieniu do decyzji ostatecznej. Jeśli natomiast decyzja objęta wnioskiem o stwierdzenie nieważności z różnych względów nie ma przymiotu ostateczności (na przykład dlatego, że zostało złożone od niej odwołanie, a wtedy ostateczna jest decyzja wydana przez organ odwoławczy), wówczas na organie podatkowym spoczywa obowiązek wydania decyzji odmawiającej wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności nieostatecznej decyzji.

Spór w sprawie o sygn. akt **I SA/Gd 200/25** dotyczył ustalenia, czy organ prawidłowo pozostawił bez rozpoznania odwołanie skarżącej od decyzji organu pierwszej instancji, z uwagi na niewskazanie przez profesjonalnego pełnomocnika strony - w formularzu pełnomocnictwa szczególnego - elektronicznego adresu dla doręczeń ePUAP.

Sąd podkreślił, że przepisy Ordynacji podatkowej nie przewidują doręczania pism w postępowaniu podatkowym na adres poczty elektronicznej inny niż na profilu ePUAP. Brak adresu elektronicznego w pełnomocnictwie profesjonalnego pełnomocnika stanowi niespełnienie wymogu określonego w art. 138 c § 1 O.p.

Pełnomocnictwo nie jest podaniem w rozumieniu art. 168 O.p., a brak adresu elektronicznego w pełnomocnictwie udzielonym pełnomocnikowi profesjonalnemu nie powinien stanowić przeszkody w prowadzeniu postępowania, ponieważ w żaden sposób brak ten nie wpływa na skuteczność udzielonego pełnomocnictwa. Zdaniem Sądu brak formalny w tym zakresie nie stanowi braku uniemożliwiającego nadanie odwołaniu właściwego biegu i nie podlega usunięciu na zasadach określonych w art. 169 § 1 O.p. niezależnie od tego, czy pełnomocnictwo złożono razem, czy też odrębnie z podaniem.

Spór w sprawie sygn. akt **I SA/Gd 706/24** dotyczył zwrotu nadpłaty w podatku dochodowym od osób fizycznych w związku ze złożoną korektą zaznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty).

Sąd wskazał, że jakkolwiek możliwe jest złożenie korekty deklaracji bez jednoczesnego złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, to wykluczone jest złożenie wniosku o stwierdzenie nadpłaty bez jednoczesnego złożenia korekty deklaracji, o czym stanowi wprost art. 75 § 3 O.p. Analiza treści przepisów art. 75 § 1 - § 3 O.p. prowadzi do wniosku, że w przypadku istnienia obowiązku złożenia zeznania

(deklaracji) podatnik kwestionujący wysokość pobranego lub wpłaconego podatku wraz z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty jest zobowiązany złożyć skorygowane zeznanie (deklarację). Natomiast samo złożenie skorygowanego zeznania (deklaracji) nie może być podstawą zwrotu nadpłaty, ani też nie wszczyna postępowania w sprawie stwierdzenia nadpłaty, ponieważ nie jest wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty. Dopiero jeżeli w wyniku złożonego wniosku wraz z korektą deklaracji organ stwierdzi, że prawidłowość skorygowanego zeznania (deklaracji) nie budzi wątpliwości, organ podatkowy zwraca nadpłatę bez wydawania decyzji stwierdzającej nadpłatę. W takim przypadku korekta wywołuje skutki prawne, zgodnie z treścią art. 75 § 4 O.p. Organ nie jest jednak władny tego stwierdzić bez uprzedniego wniosku o stwierdzenie nadpłaty.

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 583/25** Sąd stwierdził, że przepis art. 228 § 1 pkt 1 O.p. obliguje organ do stwierdzenia niedopuszczalności odwołania wniesionego od decyzji wydanej w wadliwie prowadzonym postępowaniu podatkowym. Datą wszczęcia postępowania z urzędu jest dzień doręczenia stronom postanowienia o wszczęciu postępowania (art. 165 § 4 O.p.). Doręczenie stronie powyższego postanowienia jest przesłanką skuteczności wszczęcia postępowania podatkowego. W rozpoznawanej sprawie postępowanie nie zostało wszczęte, dokument opisany jako decyzja nie ma statusu prawnego decyzji istniejącej w obrocie prawnym, zatem odwołanie nie jest dopuszczalne.

Sąd w sprawie sygn. akt **III SA/Gd 456/24** rozważał, czy art. 165b § 1 O.p. może mieć zastosowanie w sprawie celnej, prowadzonej po przeprowadzeniu u importera kontroli celno-skarbowej w stosunku do jego czynności objętych zakresem kontroli.

Sąd stanął na stanowisku, że skoro art. 94 ust. 1 ustawy o KAS nakazuje stosować art. 165b O.p. odpowiednio do kontroli celno-skarbowej, to należy odnieść go także do postępowań wszczętych w następstwie kontroli celno-skarbowej. Przedmiotem tej kontroli jest bowiem nie tylko kontrola przestrzegania przepisów prawa podatkowego w rozumieniu art. 3 pkt 2 O.p., ale także prawa celnego oraz innych przepisów związanych z przywozem i wywozem towarów w obrocie między obszarem celnym Unii Europejskiej a państwami trzecimi, w szczególności przepisów dotyczących towarów objętych ograniczeniami lub zakazami. Zdaniem Sądu brak jest podstaw, by odpowiedniość stosowania art. 165b § 1 O.p. ograniczać do wyłącznie podatkowych konsekwencji kontroli celno-skarbowej, gdyż analizowany przepis takiego ograniczenia nie zawiera.

Sąd, rozważając kwestię znaczenia pojęcia wszczęcia postępowania, użytego w art. 165b § 1 O.p., w odniesieniu do postępowania celno-podatkowego będącego konsekwencją wniosków kontroli celno-skarbowej wskazał, że postępowanie zmierzające do wydania decyzji weryfikującej zgłoszenie celne na podstawie przepisów UKC nie podlega w sensie formalnym wszczęciu w postaci wydania przez organ postanowienia lub innego sformalizowanego aktu, co nie zmienia faktu, że jak każde postępowanie administracyjne opierające się na przepisach procedury z udziałem określonego kręgu stron, ma ono swój początek i koniec. Za początek postępowania celno-podatkowego należy, zdaniem Sądu, uznać pierwszą skierowaną do strony czynność organu, z której treści wynika zamiar wydania decyzji określonej treści. Taka czynność powinna być uznana za odpowiednik wszczęcia postępowania w drodze postanowienia o wszczęciu postępowania wydawanego przez organ podatkowy na gruncie przepisów Ordynacji podatkowej.

2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 1691 ze zm. – dalej k.p.a.)

Sąd w sprawie sygn. akt II SA/Gd 1055/24 stwierdził, że w toku postępowania zainicjowanego wnioskiem o stwierdzenie wygaśnięcia decyzji na podstawie art. 162 k.p.a organ administracji publicznej nie poddaje merytorycznej weryfikacji wydanych wcześniej decyzji.

Sąd oddalił skargę i wskazał, że w sprawie nie zachodzi sytuacja, w której stwierdzenie wygaśnięcia decyzji nakazuje przepis prawa, brak bowiem przepisu szczególnego, który określałby, w jakiej sytuacji decyzja nakładająca na skarżącą obowiązek przedłożenia projektu budowlanego stała się bezprzedmiotowa.

Sąd wskazał, że decyzja nakładająca na skarżącą obowiązki nadal funkcjonuje w obrocie prawnym.

Aktem poddanym sądowej kontroli w sprawie II SA/Gd 1120/24 była decyzja organu odwoławczego, utrzymująca w mocy decyzję organu I instancji, odmawiającą zmiany ostatecznej decyzji o warunkach zabudowy w zakresie aktualizacji numeracji działek.

Sąd zwrócił uwagę, że zmiana decyzji o warunkach zabudowy na podstawie art. 155 k.p.a. jest co do zasady dopuszczalna, ponieważ pomimo że jest to decyzja związana, to w ramach jej ustaleń są elementy, których określenie pozostaje w zakresie władzy dyskrecyjnej organu.

Decyzja o warunkach zabudowy nie jest wydawana dla określonej (oznaczonej geodezyjnie) „działki”, lecz dla określonego „terenu”. Teren może obejmować jedną lub więcej działek geodezyjnych. W wyniku geodezyjnego podziału nie przestaje istnieć teren, którego dana decyzja o warunkach zabudowy dotyczy, a tylko zmienia się formalny (geodezyjny) „opis” tego terenu.

Rozstrzygnięcie podejmowane na podstawie art. 155 k.p.a. w odniesieniu do decyzji o warunkach zabudowy musi mieścić się w granicach wynikających z analizy funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu oraz nie może doprowadzić do naruszenia pozostałych wymagań wynikających z art. 61 u.p.z.p. Skoro zmiana decyzji na podstawie art. 155 k.p.a. nie odbywa się na podstawie nowo prowadzonego postępowania dowodowego, to należy uznać, że treść art. 61 u.p.z.p. sprzeciwia się dokonywaniu zmiany warunków zabudowy bez przeprowadzenia odrębnej analizy urbanistyczno-architektonicznej.

Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność organu w sprawie sygn. akt **III SAB/Gd 26/25** w przedmiocie rozpatrzenia wniosku o płatność drugiej raty pomocy finansowej na rozpoczęcie pozarolniczej działalności gospodarczej na obszarach wiejskich, stanął na stanowisku, że organ niezasadnie pozostawił wniosek strony skarżącej, na podstawie art. 64 § 2 k.p.a., bez rozpoznania.

Sąd nie kwestionował, że skarżący nie przedłożył wymaganego w § 17 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia wykonawczego zaświadczenia z ZUS o okresie podlegania ubezpieczeniom społecznym, ani na etapie składania wniosku o drugą ratę, ani też na etapie uzupełnienia przedmiotowego wniosku na skutek wezwania organu. W § 17 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia wykonawczego jednoznacznie wskazano na zaświadczenie, a nie na inny dokument, który poświadczałby - pośrednio lub bezpośrednio - okres podlegania ubezpieczeniom społecznym. Jednakże, zdaniem Sądu, rozporządzenie wykonawcze nie przewiduje trybu pozostawienia wniosku bez rozpoznania, lecz wyprawdza inne (określone) skutki w przypadku niezłożenia dokumentów, o których mowa w § 17 ust. 4. W § 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego wskazano, że w przypadku niezłożenia dokumentów, o których mowa w § 17 ust. 4, dyrektor oddziału regionalnego Agencji wydaje decyzję o odmowie wypłaty drugiej raty pomocy.

3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 935 ze zm. – dalej P.p.s.a.)

Przedmiotem rozpoznanej przez Sąd skargi w sprawie sygn. akt **II SA/Gd 1/25** była decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w przedmiocie świadczenia pielęgnacyjnego, w uzasadnieniu której organ stwierdził brak związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy niepodejmowaniem przez skarżącego pracy zarobkowej a koniecznością sprawowania przez niego opieki nad osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym.

Sąd uchylił zaskarżoną decyzję jako wydaną z naruszeniem art. 153 P.p.s.a., wskazując, że kwestia dotycząca związku przyczynowo-skutkowego była wcześniej przedmiotem oceny prawnej wyrażonej w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 13 września 2023 r., sygn. akt **II SA/Gd 273/23**, w którym stwierdzono, że w dacie orzekania przez organy istniał wskazany związek przyczynowy. Zdaniem Sądu, nie zaistniała zaś żadna z przesłanek uprawniających do uznania, że ocena prawna wyrażona w tym wyroku utraciła moc wiążącą.

W sprawie sygn. akt **III SA/Gd 66/25** Sąd, działając na podstawie art. 58 § 1 pkt 5a P.p.s.a., odrzucił skargę strony skarżącej na uchwałę rady miasta, wskazując, że zaskarżona uchwała o przeprowadzeniu konsultacji społecznych dotyczących nazwy ulicy w przedmiocie wyrażenia opinii społeczności lokalnej co do pozostawienia obecnej nazwy ulicy lub jej ewentualnej zmiany (nadania tej ulicy innej nazwy) stanowi akt o charakterze wyłącznie opiniotwórczym i czysto intencyjnym, który swoimi uregulowaniami nie wprowadza wiążących zmian prawnych, oddziałujących bezpośrednio i realnie na sytuację prawną jednostek, a zatem także mieszkańca ulicy, której nazwa została poddana zaskarżoną uchwałą pod konsultacje. Uchwała nie wprowadza zmiany istniejącej nazwy ulicy, a jedynie zapowiada ewentualne i hipotetyczne zainicjowanie w przyszłości procedury zmierzającej do zmiany obecnej nazwy tej ulicy.

Sąd, odrzucając skargę w sprawie sygn. akt **III SA/Gd 297/25** na podstawie art. 58 § 1 pkt 5a P.p.s.a., nie podzielił stanowiska strony skarżącej, że zaskarżona czynność prezesa sądu wyrażająca sprzeciw wobec wykonywania przez stronę skarżącą, jako sędziego w stanie spoczynku dodatkowego zajęcia, stanowi

rozstrzygnięcie organu administracji publicznej (w znaczeniu funkcjonalnym), podlegające kognicji sądu administracyjnego, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a.

Zdaniem Sądu sprawa, której przedmiotem pozostaje wyrażenie zgody przez prezesa właściwego sądu w stosunku do sędziego tego sądu na jego dodatkowe zatrudnienie bądź inne zajęcie, w tym także do sędziego w stanie spoczynku (art. 86 § 1 i 2 w zw. z § 5 oraz w zw. z art. 105 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych; Dz. U. z 2016 r., poz. 2062 ze zm. – dalej: „u.s.p.”), dotyczy w istocie sfery uprawnień pracowniczych. Prezes właściwego sądu działa jako pracodawca w stosunku do sędziego. Takie działanie nie stanowi czynności o charakterze publicznoprawnym podlegającej zaskarżeniu do sądu administracyjnego, lecz stanowi czynność prezesa sądu podejmowaną w ramach stosunku służbowego (stosunku pracy) sędziego.

Mając na uwadze orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak też i to, że w obecnym stanie prawnym - na skutek utraty z dniem 3 kwietnia 2018 r. mocy obowiązującej art. 86 § 6 u.s.p. (na podstawie art. 108 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym; Dz. U. z 2018 r., poz. 5), dającego możliwość poddania weryfikacji sprzeciwu wyrażonego przez prezesa właściwego sądu kolegium tego sądu – brak jest w systemie prawnym przewidzianej jakiegokolwiek drogi kontroli prawnej decyzji prezesa sądu o sprzeciwie wobec zamiaru podjęcia zatrudnienia albo podejmowania lub kontynuowania innego zajęcia przez sędziego czy też sędziego w stanie spoczynku (art. 86 § 5 oraz art. 105 § 1 u.s.p.). Mając jednocześnie na uwadze art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jak również art. 177 Konstytucji RP, Sąd stwierdził, że zaskarżona czynność prezesa sądu dotycząca wyrażenia zgody na dodatkowe zajęcie sędziego w stanie spoczynku, podlega kontroli jaką sprawuje sąd pracy w ramach przyznanej mu właściwości.

Sąd w sprawie sygn. akt III SA/Gd 190/25, odnosząc się do wniosku organu o odrzucenie skargi, stanął na stanowisku, że nierozpoznanie skargi złożonej za pośrednictwem organu w formie elektronicznej, spowodowane wyłącznie czysto formalnymi okolicznościami związanymi ze sposobem jej wniesienia przez stronę, tj. poprzez platformę internetową e-Doręczenia honorowaną w korespondencji stron z organami administracji publicznej a nie poprzez platformę internetową e-PUAP (czyli Elektroniczną Platformę Usług Administracji Publicznej) wymaganą w korespondencji z sądami administracyjnymi, w przypadku prawidłowego opatrzenia skargi podpisem elektronicznym - stanowiłoby naruszenie konstytucyjnej gwarancji

prawa do sądu (art. 45 Konstytucji RP). W tym zakresie Sąd nie podzielił linii orzeczniczej, w której wyrażany jest pogląd o zaistnieniu w takim przypadku przesłanki do odrzucenia złożonej w ten sposób skargi jako niedopuszczalnej.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 2505 ze zm. – dalej u.p.e.a.)

Sporna kwestia w sprawie o sygn. akt I SA/Gd 890/24 dotyczyła zagadnienia, czy po wszczęciu na podstawie art. 61 § 1 i 4 u.p.e.a. postępowania egzekucyjnego umorzonego uprzednio na podstawie art. 59 § 2 u.p.e.a. dopuszczalne jest wystawienie nowego tytułu wykonawczego.

Sąd uznał, że wystawienie nowych tytułów wykonawczych co do tej samej należności jest prawnie niedopuszczalne. Możliwość ponownego wszczęcia postępowania egzekucyjnego w stosunku do zobowiązanego w celu wyegzekwowania należności, która była już przedmiotem egzekucji, a która została umorzona wobec jej nieskuteczności, może nastąpić na podstawie tylko jednego, pierwotnie wystawionego tytułu wykonawczego (oryginału). W ocenie Sądu stanowi to ochronę przed wielokrotnym dochodzeniem tej samej należności. Nowelizacja u.p.e.a., która weszła w życie 20 lutego 2021 r., jednoznacznie wskazała, że ponowne wszczęcie egzekucji - wcześniej umorzonej z uwagi na jej bezskuteczność - następuje w oparciu o pierwotny tytuł wykonawczy.

WYDZIAŁ I

1. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 775 ze zm. – dalej u.p.t.u., ustawa o VAT)

Istota sporu w sprawie o sygn. akt I SA/Gd 561/25 sprowadzała się do oceny, czy w świetle stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego przedstawionego we wniosku, prawidłowe było stanowisko skarżącej, że ma prawo do odliczenia podatku z tytułu nabycia towarów i usług służących stronie na potrzeby realizacji działań w ramach polityki CSR.

Sąd stwierdził, że w następstwie zastosowanej wykładni, nieuwzględniającej pełnej charakterystyki i zależności towarzyszących działalności gospodarczej prowadzonej w sposób zgodny z założeniami CSR, organ interpretacyjny w sposób nieuprawniony przyjął, że strona realizuje/będzie realizować działania CSR bez jakiegokolwiek uzasadnionego związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Zdaniem Sądu organ nie uwzględnił, że realizowana przez Spółkę strategia CSR opiera się na pięciu kluczowych celach: kształtowaniu współpracy ze społecznościami lokalnymi i organizacjami wewnętrznymi, gdzie istotne jest ustandaryzowanie podejścia do dialogu z interesariuszami otoczenia społecznego firmy (społeczności lokalne, związki zawodowe, organizacje otoczenia bliższego); ugruntowaniu pozycji zaufanego i stabilnego partnera biznesowego - którego zasadniczą inicjatywą jest wzmocnienie relacji z partnerami biznesowymi; utrzymaniu pozycji odpowiedzialnego pracodawcy; budowaniu wizerunku strony, jako partnera proekologicznego, dbającego o środowisko i zdrowie różnych grup interesariuszy; wzroście efektywności komunikacji wewnętrznej i zewnętrznej strony, który realizowany jest poprzez wzmacnianie poczucia przynależności pracowników oraz tworzenie oczekiwanych wzorców zachowań i działań w organizacji. Urzeczywistnienie tych celów poprzez realizowanie opisanych projektów, przy uwzględnieniu rodzaju prowadzonej działalności, jej wpływu m.in. na życie lokalnej społeczności, na środowisko, na ogólny obraz strony jako stabilnego kontrahenta dbającego nie tylko o zarobek, prowadzi do kształtowania lepszego wizerunku firmy dla różnych grup interesantów, co ma przełożenie na czynności opodatkowane strony.

Sąd stwierdził, że stanowisko zaprezentowane przez organ w interpretacji ocenić należy jako błędne w świetle art. 86 ust. 1 u.p.t.u. oraz art. 168 Dyrektywy VAT. Organ pomija pośredni związek opisanych w interpretacji zakupów w ramach działań

CSR, a sprzedażą opodatkowaną VAT Spółki i w konsekwencji, bezpodstawnie odmawia spółce należnego jej prawa do odliczenia VAT.

Spór w sprawie o sygn. akt I **SA/Gd 1031/24** dotyczył tego, czy gmina w przypadku wniesienia przez nią aportu (nieruchomości) do spółki działa w charakterze przedsiębiorcy, czy w charakterze publicznoprawnym.

Sąd wskazał, że działalność spółki należy uznać za formę bezpośredniego działania gminy w sferze gospodarki komunalnej, gdyż gmina przekazała jej wykonanie zadania własnego w zakresie gospodarki komunalnej. Spółka jest jednostką organizacyjną gminy działającą non-profit. Zasady jej funkcjonowania reguluje ustawa o społecznych inicjatywach mieszkaniowych, a jej działalność wpisuje się w ramy zadań własnych gminy z zakresu gminnego budownictwa mieszkaniowego. Oceny działań jednostki samorządu terytorialnego należało dokonać z uwzględnieniem charakteru zadań, a nie formy ich realizacji. Realizowanie działań przy wykorzystaniu instrumentów charakterystycznych dla prawa cywilnego (umowy) samo w sobie nie oznacza „wyjścia” poza sferę zadań publicznych i władztwa gminy.

Sąd uznał, że gmina działa w charakterze publicznoprawnym, gdyż czynność wniesienia aportu nie ma na celu dokapitalizowania, lecz związana jest z realizacją zadania własnego. Spółka nie może być w tym zakresie uznana za podatnika podatku od towarów i usług zgodnie z art. 15 ust. 6 u.p.t.u. Czynności wykonywane przez gminę w świetle art. 13 ust. 1 zd. 2 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. nie zakłócają konkurencji, gdyż okoliczności oraz cel transakcji odbiegają od warunków, w jakich realizowane są te czynności przez prywatne podmioty gospodarcze.

Sporne w sprawie o sygn. akt I **SA/Gd 540/25** było to, czy wkład pieniężny partnera przekazany producentowi na produkcję filmu stanowi zapłatę za usługę i podlega opodatkowaniu podatkiem VAT, w sytuacji gdy partner może jedynie za swoją wpłatę hipotetycznie otrzymać część udziału w zysku z tej produkcji, o ile taki zysk wystąpi.

Sąd wskazał, że przekazanie środków producentowi jako warunek udziału w ewentualnych zyskach nie mieści się w zakresie zapłaty za usługę produkcji filmu, gdyż partner takiej usługi nie zlecał i nie wynika ona z umowy stron. Do umowy finansowania produkcji filmowej nie odnosi się żadna regulacja na gruncie prawa podatkowego, w szczególności przepisy ustawy o VAT nie dają żadnych odpowiedzi co do skutków podatkowych rozliczeń. Nie każdy przepływ środków między

uczestnikami umowy stanowi dostawę towarów albo usług. Nie można przyjąć, że świadczeniem usług jest każda czynność, czy zdarzenie, którego efektem jest odpłatne przysporzenie jednej ze stron na skutek działania lub zaniechania innej strony. Przekazanie producentowi środków nie wiąże się z odpłatnym świadczeniem przez niego usług w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 1 i art. 8 ust. 1 i nast. u.p.t.u. Nie dochodzi tam również do przeniesienia - w zamian za przekazane środki - praw do licencji. Opisany wkład nie podlega zatem opodatkowaniu podatkiem VAT.

W sprawie sygn. **akt I SA/Gd 880/24** spór dotyczył możliwości zastosowania art. 86 ust. 1 ustawy o VAT do ponoszonych przez podatnika wydatków na usługi udostępnienia lokali pracownikom podejmującym pracę w lokalizacjach wskazanych przez klientów podatnika. W ocenie Sądu wydatki ponoszone na usługi udostępniania lokali pracownikom mają związek z jej czynnościami opodatkowanymi, ponieważ Spółka ponosi je celem stworzenia warunków zatrudnienia pracownikom, którzy przyczyniają się do osiągania przychodów przez Spółkę, a więc czynności podlegających opodatkowaniu VAT. Poniesienie tych wydatków warunkuje uzyskanie takiego obrotu opodatkowanego VAT należnym, poprzez zabezpieczenie utrzymania źródła przychodu (obrotu), co powoduje, że Spółce co do zasady przysługuje prawo obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących poniesienie wydatków na usługi.

Nie jest trafne stanowisko organu, że działanie Spółki stanowi nieodpłatne udostępnianie pracownikom lokali mieszkalnych, które na podstawie art. 8 ust. 2 pkt 2 ustawy o VAT nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

Opisane wydatki na najem lokali co prawda nie mają bezpośredniego odzwierciedlenia w osiągniętych obrotach, ale ich poniesienie warunkuje uzyskanie obrotu opodatkowanego podatkiem od towarów i usług niejako poprzez zabezpieczenie utrzymania źródła przychodu. Podatnik ma do odliczenia podatek naliczony związany z wydatkami ponoszonymi w tym celu. Lokale mieszkalne nie są przez Spółkę wynajmowane z zamiarem prowadzenia działalności w postaci ich nieodpłatnego udostępniania, ale w celu zapewnienia zleceniobiorcom warunków do podejmowania na rzecz innych podmiotów pracy, a należności są źródłem przychodów w prowadzonej przez skarżącą działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu dokonana przez organ interpretacja art. 86 ust. 1 ustawy o VAT w zakresie pojęcia związku między podatkiem naliczonym, a czynnościami

opodatkowanymi podatnika nie uwzględnia złożonego charakteru takiego związku. Pominięto istotę celu wydatku ponoszonego przez skarżącą.

Wydatki na najem lokali mieszkalnych dla pracowników i współpracowników, nawet jeśli nie mają bezpośredniego odzwierciedlenia w osiągniętych obrotach, wpływają na uzyskanie obrotu opodatkowanego VAT poprzez zabezpieczenie utrzymania źródła przychodu. Spółka powinna mieć zatem prawo do odliczenia podatku naliczonego związanego z ich poniesieniem.

2. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 707 ze zm. - dalej „u.p.o.l.”)

W sprawie o sygn. akt I SA/Gd 85/25 wstępne zagadnienie dotyczyło opodatkowania tablic reklamowych podatkiem od nieruchomości i wykładni pojęcia „trwałego związania z gruntem” (art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l w zw. z art. 3 pkt 3 u.p.b.). W sprawie zachodziła również konieczność rozstrzygnięcia, czy obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości spoczywa na właścicielu nieruchomości, na której zostały posadowione tablice reklamowe, czy na właścicielu tych tablic.

Sąd stwierdził, że cecha trwałego związania z gruntem odnosi się do kwestii techniczno-użytkowych i sprowadza się do posadowienia obiektu na tyle trwale, by zapewnić mu stabilność i możliwość przeciwdziałania czynnikom zewnętrznym, mogącym go zniszczyć lub spowodować przesunięcie czy przemieszczenie na inne miejsce. O tym, czy dane urządzenie reklamowe jest trwale związane z gruntem, czy też nie jest z nim trwale związane, nie decyduje jedynie technologia wykonania fundamentu i możliwości techniczne przeniesienia nośnika reklamowego w inne miejsce, lecz całość ustaleń organu dotyczących tego, czy wielkość tego urządzenia, jego konstrukcja, przeznaczenie i względy bezpieczeństwa wymagają takiego trwałego związania.

W konsekwencji przez „trwale związanie z gruntem”, w kontekście art. 3 pkt 3 u.p.b., należy rozumieć takie połączenie danej budowli z gruntem o charakterze techniczno-użytkowym, które uwzględnia, z jednej strony, określony typ tablic reklamowych (ze względu na podłoże, do którego są one przymocowywane), a z drugiej strony, bierze pod uwagę fakt, iż tablice reklamowe jako konstrukcja przestrzenna muszą być odporne na czynniki atmosferyczne.

Zdaniem Sądu spełnienie przesłanki „trwałego związania obiektu budowlanego z gruntem” powinno być w sprawie dotyczącej podatku od nieruchomości

rozpatrywane w kontekście przepisów prawa budowlanego i prawa podatkowego, a nie na gruncie prawa cywilnego.

Sąd wskazał, że za podatnika podatku od nieruchomości, w odniesieniu do tablic reklamowych stanowiących obiekty budowlane, należy uznać ich właściciela, a nie właściciela nieruchomości. Wskazany w przepisie art. 3 ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. spójnik rozłączny „lub” oznacza, że nie ma znaczenia, czyją własnością są grunty, na których zostały umieszczone tablice reklamowe, bowiem w każdym przypadku podatnikiem tego podatku będzie spółka jako właściciel budowli wykorzystywanych do prowadzenia działalności gospodarczej.

Rozpatrywana sprawa o sygn. akt I SA/Gd 670/24 dotyczyła zasadności nałożenia na stronę obowiązku uiszczenia opłaty targowej z tytułu sprzedaży waty cukrowej.

Sąd podkreślił, że jeżeli z całej transakcji wynika, że elementy świadczenia usług poprzedzające lub towarzyszące sprzedaży dania nie mają charakteru przeważającego, to należy przyjąć, że ma miejsce „dokonywanie sprzedaży” w rozumieniu art. 15 ust. 1 u.p.o.l. Sprzedaży towaru zawsze towarzyszy minimalny zakres świadczonych usług, jak umieszczenie towaru na półkach, wydanie towaru, czy wystawienie rachunku. Zdaniem Sądu proste czynności usługowe nie przenoszą istoty realizowanej czynności prawnej poza obszar, który stanowi o właściwości (naturze) umowy sprzedaży. Jeżeli czynności poprzedzające lub towarzyszące sprzedaży dania nie są znormalizowane, lecz dostosowane do życzeń konkretnych klientów, dla których istotna jest jakość produktów, możliwość wyboru użytych składników, przypraw, kreatywność i sposób podania to można zasadnie mówić o usłudze gastronomicznej. W takim przypadku w świadczeniu kompleksowym, zawierającym element sprzedaży, mogą dominować czynności z zakresu gastronomii, a więc „sztuki przyrządzania potraw”. W konsekwencji takie świadczenia złożone należy w całości traktować jako realizowane w wykonaniu umowy usługi gastronomicznej, a więc nie podlegającej obowiązkowi uiszczenia opłaty targowej.

Sąd stwierdził, że sprzedaż gotowego wyrobu, jakim jest wata cukrowa, nie wymaga podejmowania czynności, które składają się na przygotowanie potrawy. Wytworzenie wyrobu ogranicza się bowiem do podgrzania cukru w przeznaczonym do tego urządzeniu i nawijaniu tak powstającego produktu, jakim jest wata cukrowa, na drewniany patyk. Wydanie produktu gotowego klientowi polega na jego podaniu konsumentowi „do ręki”, podobnie jak wydaje się nabywane przez klienta towary.

Przetworzenie surowca (cukru) na gotowy wyrób i następnie jego wydanie nabywcy ogranicza się zatem do pobieżnych i znormalizowanych czynności, które są właściwe dla sprzedaży towaru. Nie każde dostarczenie produktu nadającego się do spożycia stanowi automatycznie świadczenie usługi gastronomicznej.

Sporny problem w sprawie o sygn. akt I SA/Gd 175/25 dotyczył pytania, czy opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlega most pontonowy stanowiący jako całość budowlę zgodnie z art. 3 pkt 3 u.p.b., czy też wyłącznie przyczółki, do których zacumowane są elementy mostu pontonowego, które to przyczółki stanowią budowlę w świetle art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.

Sąd uznał, że opisany we wniosku o udzielenie interpretacji indywidualnej most pontonowy, którego stałą konstrukcję stanowią przyczółki zlokalizowane po obu stronach rzeki, dalby i pływające segmenty pontonowe, spełnia wymogi uznania go za obiekt budowlany w rozumieniu art. 3 pkt 1 u.p.b. Zdaniem Sądu most został bowiem wzniesiony z wykorzystaniem materiałów budowlanych, które umożliwiają wykonanie konstrukcji mostu o dużej nośności pozwalającej na ruch pieszy i samochodowy. Jednocześnie opisywany most stanowi budowlę, wymienioną wśród obiektów budowlanych opisanych w art. 3 pkt 3 u.p.b., a przy tym nie posiada jakiegokolwiek cechy budynku określonej w art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l.

Stanowisko skarżącej, że most pontonowy nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości opiera się na nieprawidłowym założeniu, że pływające pontony stanowią oderwaną, odrębną od przyczółków konstrukcję. W ocenie Sądu most pontonowy, jako konstrukcja łącząca dwa brzegi rzeki, umożliwiająca przemieszczanie się ponad powierzchnią wody, jest strukturalnie związany z elementami posadowionymi na gruncie (przyczółkami). Powiązanie elementów pontonowych z przyczółkami i dalbami skutkuje uznaniem, że wskazane pontony stanowią wraz z elementami stałymi strukturalną całość będącą mostem, a zatem budowlę podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

3. Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 278 ze zm. - dalej u.p.d.o.p.).

Spór w sprawie o sygn. akt **I SA/Gd 245/25** sprowadzał się do stwierdzenia, czy organy podatkowe zasadnie orzekły o odpowiedzialności skarżącej spółki akcyjnej, jako płatnika z tytułu niepobranego zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych z tytułu dywidendy wypłaconej w 2019 r. na rzecz innej spółki mającej siedzibę w Luksemburgu.

Zdaniem organu, skarżąca jako płatnik nie dochowała należytej staranności, bowiem spółka z siedzibą w Luksemburgu, której wypłacono dywidendę nie jest rzeczywistym beneficjentem otrzymanej dywidendy, zatem nie został spełniony warunek zwolnienia podatkowego przewidziany w art. 22 ust. 4 pkt 2 u.p.d.o.p., a w konsekwencji nie znajdują zastosowania przepisy Konwencji o unikaniu podwójnego opodatkowania. Zdaniem skarżącej, spółka jako płatnik była uprawniona do zastosowania zwolnienia z podatku u źródła od dywidendy wypłaconej w 2019 r., a podstawą odmowy zastosowania zwolnienia nie mogło być pojęcie beneficjenta rzeczywistego użytego w u.p.d.o.p.

W ocenie Sądu zgodnie z art. 22 ust. 4 pkt 2 u.p.d.o.p. pojęcie „uzyskujący dochód/przychód” oznacza odbiorcę należności o cechach i charakterystyce właściwej dla rzeczywistego właściciela należności. W związku z tym podmiot, który nie jest właścicielem należności, nie uzyskuje przychodu jako przysporzenia majątkowego w aspekcie nie tyle formalnoprawnym, co przede wszystkim ekonomicznym. Ustalenie statusu rzeczywistego właściciela jest z kolei niezbędne do dokonania oceny, czy struktura prowadząca do wypłaty dywidendy nie jest strukturą sztuczną, co wyklucza możliwość zastosowania zwolnienia podatkowego. W celu zastosowania zwolnienia z art. 22 ust. 4 u.p.d.o.p. skarżąca jako płatnik, zobowiązana była do przeprowadzenia pełnej weryfikacji warunków umożliwiających skorzystanie ze zwolnienia, zachowując przy tym należyłą staranność, w ramach której mieści się weryfikacja statusu rzeczywistego właściciela w stosunku do otrzymanej należności.

Sąd podkreślił, że przesłanka rzeczywistego właściciela należności dotyczy odsetek oraz dywidend, co pozwala na prawidłowe odczytanie przesłanek zwolnienia podatkowego zawartych w art. 21 ust. 3 pkt 2 i w art. 22 ust. 4 pkt 2 u.p.d.o.p.

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 333/25** Sąd wskazał, że nałożona na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 18 i 19 lit. a ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. u.p.d.o.p. w związku z art. 140 § 3 pkt 3 w związku z art. 134 oraz art. 175 ustawy Prawo geologiczne

i górnicze opłata podwyższona z tytułu wydobywania kopaliny bez koncesji nie stanowi wydatku spełniającego definicję kosztu innego niż koszt bezpośrednio związany z przychodem (art. 15 ust. 1, 4 i 4d u.p.d.o.p.).

W ocenie Sądu opłata o charakterze sankcyjnym spełnia przesłanki kwalifikujące jako karę pieniężną. Przewidziana w art. 140 PGG opłata podwyższona jest jednym z rodzajów administracyjnych sankcji finansowych wykorzystywanych przez ustawodawcę dla realizacji celów ustawy Prawo geologiczne i górnicze. Nie jest przy tym decydujące, że ustawa nie posługuje się w tym wypadku pojęciem „kary”, lecz pojęciem „opłaty podwyższonej”.

Znaczenia nie ma nazwa, lecz istota sankcji, którą odzwierciedla definicja administracyjnej kary pieniężnej, wprowadzona w art. 189b k.p.a. właśnie ze względu na różnorodną nomenklaturę występującą w ustawodawstwie. Opłata podwyższona jest określoną w ustawie sankcją o charakterze pieniężnym za naruszenie prawa polegające na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu, nakładaną przez organ administracji publicznej w drodze decyzji. Prawidłowa kwalifikacja opłaty podwyższonej, jako kary pieniężnej, uzasadnia stwierdzenie przez organ zaistnienia przesłanki zastosowania art. 16 ust. 1 pkt 18 u.p.d.o.p.

Kara pieniężna orzeczona w postępowaniu administracyjnym prowadzonym przez Urząd Górniczy nie stanowi kosztu uzyskania przychodu. Interpretacja proponowana przez stronę skarżącą prowadziłaby do korzystnego na gruncie przepisów podatkowych skutku naruszenia prawa dotyczącego wydobywania kopalin.

4. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 163 ze zm. - dalej u.p.d.o.f.)

Kwestia sporna w sprawie o sygn. akt I SA/Gd 47/25 dotyczyła tego, czy nagroda wydawana przez stronę w ramach akcji promocyjnej może korzystać ze zwolnienia z podatku dochodowego od osób fizycznych na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 68 u.p.d.o.f.

Sąd stwierdził, że ustawodawca zwalnia z podatku „wartość nagród związanych ze sprzedażą premiową”, a nie „nabywcę” lub „nagrodę dla nabywcy”. Kluczową przesłanką zwolnienia jest związek pomiędzy przyznaną nagrodą a dokonaną sprzedażą. Osobą (podatnikiem) korzystającą ze zwolnienia podatkowego może być w tym wypadku każda osoba, która otrzymała od sprzedawcy towar lub usługę przyrzeczoną jako nagrodę w związku z zawarciem przez sprzedawcę umowy

sprzedaży dotyczącej promowanego produktu, zatem także osoba inna niż nabywca towaru lub usługi. Istotny jest związek pomiędzy przyznaną nagrodą a sprzedażą.

Zdaniem Sądu opisana we wniosku akcja promocyjna spełnia cechy sprzedaży premiowej. Tym samym kwoty przekazane członkom akcji promocyjnej za skuteczne polecenie produktów oferowanych przez skarżącą stanowią nagrodę związaną ze sprzedażą premiową, a w konsekwencji korzystają ze zwolnienia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 68 u.p.d.o.f.

W sprawie o sygn. akt I SA/Gd 249/25 istota sporu dotyczyła możliwości uwzględnienia przez podatnika prawa do ulgi mieszkaniowej, w sytuacji nabycia własności nieruchomości po upływie 3 lat od końca roku podatkowego, w którym zbył odpłatnie lokal, gdy do opóźnienia doszło z przyczyn od podatnika niezależnych.

Sąd wskazał, że treść przepisu art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f. uzasadnia stwierdzenie, że podatnik prawidłowo realizujący umowę deweloperską przez dokonywanie wpłat według harmonogramu jest uprawniony do powołania się na datę nabycia własnego lokalu mieszkalnego określoną w umowie deweloperskiej wykonanej przez podatnika, jeśli termin ten nie został dochowany przez dewelopera z przyczyn, które pozostawały poza sferą uprawnień i obowiązków podatnika. Wykonana z opóźnieniem przez dewelopera umowa deweloperska nie kształtuje sytuacji prawnej podatnika z punktu widzenia art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f.

Spór w sprawie o sygn. akt I SA/Gd 631/25 dotyczył oceny, czy skarżący wypełnił przesłanki wynikające z art. 14 ust. 3 Konwencji i sposobu rozumienia pojęcia „podmiotu eksploatującego statek”.

Zdaniem Sądu słownikowa definicja terminu „eksploatacja” wskazuje kryterium wykorzystania (np. urządzenia), czasem z uściśleniem racjonalności wykorzystania. W transporcie międzynarodowym z uwagi na wielość podmiotów eksploatujących statek trzeba dokonać zawężenia znaczenia tego terminu. Wykorzystywanie statku rozumiane jako czerpanie korzyści z jego handlowej eksploatacji dotyczy często wielu podmiotów. Mogą one podlegać różnym jurysdykcjom. Z reguły właściciele są stroną umowy czarteru i uzyskują z tego tytułu zyski, nie mając wpływu na sam przewóz towarów i ludzi. Czerpią oni dochód wyłącznie z majątku (statku). Takiego właściciela można porównać do inwestora biernego (przedmiotem zakupu inwestycyjnego jest statek handlowy) i nie można go traktować jako podmiotu eksploatującego statek w rozumieniu Konwencji. Za podmiot eksploatujący statek powinien, ale nie musi, być uznany armator. Jest to pojęcie znane nie tylko polskiemu ustawodawcy, czy

konwencji SOLAS. W art. 7 Kodeksu morskiego jako armatora wskazuje się podmiot we własnym imieniu uprawiający żeglugę statkiem morskim własnym lub cudzym.

Sąd podkreślił, że abstrahując od terminologii, jaką można odnieść do podmiotu eksploatującego statek nie będący jego własnością (shipping company, ship`s operator i inne) istotne jest, czy taki podmiot ma władztwo operacyjne nad statkiem, tj. czy decyduje o zasadniczych elementach eksploatacji statku. Zasadniczymi elementami eksploatacji jest decydowanie z pozycji przewoźnika o przyjęciu ładunku i akceptacji trasy przewozu. Natomiast kwestia czy dany podmiot odpowiada za bezpieczeństwo statku, jego stan techniczny lub skompletowanie załogi oraz świadczenie usług dla załogi, ma drugorzędne znaczenie.

5. Ustawa z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r. poz. 1154 ze zm. - dalej u.o.s.)

W sprawie sygn. akt I SA/Gd 381/25 rozważane było zagadnienie, czy pełnomocnik jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego syndykowi lub doradcy restrukturyzacyjnemu.

Sąd uznał, że brak jest możliwości uznania prowadzonego przez syndyka postępowania za postępowanie sądowe w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 2 u.o.s. Złożenie syndykowi w związku z prowadzonym przez niego postępowaniem dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s.

6. Ustawa z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r. poz. 237 ze zm. - dalej ustawa o NIP)

W sprawie o sygn. akt I SA/Gd 397/25 Sąd stwierdził, że status skarżącej jako spadkobiercy zmarłego przedsiębiorcy nie oznacza dziedziczenia statusu przedsiębiorcy. NIP zmarłego przedsiębiorcy wygasł i skarżąca nie ma uprawnień do posługiwania się tym identyfikatorem podatkowym.

Zdaniem Sądu organ trafnie stwierdził w zaskarżonej interpretacji, że skoro działalność zmarłego przedsiębiorcy nie jest kontynuowana, zarząd sukcesyjny nie został ustanowiony, i wygasło uprawnienie do jego powołania, a NIP nadany przedsiębiorcy wygasł, to zgodnie z art. 12 ust. 1b ustawy o NIP skarżąca nie może

zostać sukcesorem przyznanego na rzecz zmarłego spadkodawcy numeru identyfikacji podatkowej.

7. Ustawa z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r. poz. 764 ze zm. - dalej ustawa COVID-19)

Spór w sprawie o sygn. akt I SA/Gd 904/24 dotyczył tego, czy na organie podatkowym spoczywał obowiązek zawiadomienia spadkobierców o uchybieniu przez nich terminu do złożenia deklaracji SD-Z2 i możliwości skorzystania ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem od spadków i darowizn oraz obowiązek wyznaczenia trzydziestodniowego terminu na złożenie wniosku o przywrócenie terminu oraz na wniesienie deklaracji SD-Z2 w okresie stanu zagrożenia epidemiologicznego.

Rozstrzygając sporne zagadnienie Sąd stwierdził, że regulacje zawarta w art. 15 zzzzzn² ust 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy COVID-19, w swoim założeniu miały na celu stworzenie mechanizmu ochrony prawnej, zapobiegającego negatywnym skutkom związanym z upływem terminów przewidzianych w przepisach prawa administracyjnego np. zawitego terminu do złożenia zgłoszenia o nabyciu praw i rzeczy w drodze dziedziczenia. Zdaniem Sądu spoczywający na organie obowiązek zawiadomienia strony o uchybieniu określonej terminowi aktualizował się wówczas, gdy do uchybienia przez stronę terminowi doszło w okresie obowiązywania stanu epidemii, a strona z uwagi na tę okoliczność nie mogła dokonać czynności, które były wymagane do podjęcia, przed upływem tego terminu.

Sąd wyraził pogląd, że spoczywający na organie obowiązek zawiadomienia strony o uchybieniu terminowi istniał tylko w czasie, w jakim do uchybienia doszło w okresie obowiązującego stanu epidemii. Obowiązek ten nie został nałożony na organy w czasie obowiązującego stanu zagrożenia epidemicznego. Ustawodawca w art. 15 zzzzzn² ust. 1 ustawy COVID-19 precyzyjnie określił czasowy zakres stosowania przepisu.

8. Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 126 ze zm. - dalej u.p.a.)

W sprawie o sygn. akt I SA/Gd 574/25 sporna była stawka podatku akcyzowego, którą należy zastosować przy wewnątrzwspólnotowym nabyciu samochodów osobowych o hybrydowym napędzie spalinowo – elektrycznym.

Sąd wskazał, że treść art. 105 pkt 1b u.p.a. jest jednoznaczna: obniżona stawka akcyzy przysługuje, jeżeli samochód osobowy posiada odpowiedni (hybrydowy, czyli mieszany) napęd. Ustawodawca nie ustanowił żadnych konkretnych wymagań co do silnika elektrycznego.

W związku z brakiem definicji użytego w art. 105 pkt 1b u.p.a. pojęcia „hybrydowy napęd spalinowo-elektryczny”, a także wobec braku odesłania w tym przepisie do klasyfikacji CN, należy uznać, że pojazdy o napędzie spalinowo-elektrycznym, które nie mają wyłączonego trybu do jazdy elektrycznej podlegają opodatkowaniu obniżoną stawką akcyzy.

9. Ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 1344 ze zm. - dalej u.p.r.)

W sprawie o sygn. akt I SA/Gd 123/25 Sąd stwierdził, że regulacja art. 12 ust. 1 pkt 10 u.p.r. musi być rozumiana w ten sposób, że zwolnione z opodatkowania są grunty położone pod powierzchnią wałów przeciwpowodziowych oraz położone między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym. Pojęcie międzywała obejmuje teren pomiędzy wałami znajdującymi się po obu stronach rzeki. Teren międzywała to także teren pomiędzy dwoma liniami wałów znajdujących się po jednej stronie rzeki, o ile oba wały są „czynnymi” budowlami hydrotechnicznymi, a nie gdy jeden z wałów nie pełni już swojej dawnej funkcji. Ratio legis cytowanego unormowania jest okoliczność, że grunty te nie mogą być w ogóle wykorzystywane rolniczo lub też ich rolnicze wykorzystywanie byłoby znacznie utrudnione z uwagi na bezpośrednie zagrożenie powodzią.

W ocenie Sądu ustalenie, czy sporne grunty stanowią wały przeciwpowodziowe wymaga informacji od stosownych instytucji oceniających zgodnie z ogólnymi zasadami postępowania administracyjnego.

10. Ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 295 ze zm. - dalej u.p.c.c.)

Istota sporu w sprawie o sygn. akt I SA/Gd 255/25 dotyczyła ustalenia, czy umowy sprzedaży w wykonaniu umowy z 2022 r. 6 lokali nabytych przez wnioskodawcę w 2024 r. podlegają podatkowi od czynności cywilnoprawnych w wysokości 6% przewidzianemu w art. 7a ust. 1 u.p.c.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2024 r. (ustawa z dnia 26 maja 2023 r. o zmianie ustawy o samorządzie gminnym, ustawy o społecznych formach rozwoju mieszkalnictwa, ustawy

o gospodarce nieruchomościami, ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. z 2023 r. poz. 1463), dalej ustawa zmieniająca.

W ocenie Sądu ustanowienie odrębnej własności i sprzedaż 6 lokali na rzecz strony, które zostały nabyte w wykonaniu umowy deweloperskiej zawartej w 2022 r. nie będzie skutkowało opodatkowaniem podatkiem od czynności cywilnoprawnych. Celem wprowadzonego art. 13 ust. 2 ustawy zmieniającej była ochrona interesu podatnika podejmującego decyzję zakupu nieruchomości i co do zasady ponoszącego już po zawarciu umowy przedwstępnej przynajmniej część kosztów zakupu. Ustawodawca postanowił chronić przyszłego nabywcę nieruchomości przed skutkami wejścia w życie przepisu podwyższającego podatkowe skutki transakcji.

Sąd podkreślił, że ustawa o podatku od czynności cywilnoprawnych nie zawiera własnej definicji pojęcia „umowy sprzedaży”, a tym bardziej pojęcia „umowy sprzedaży zawieranej w związku z wykonaniem umów zobowiązujących do dokonania tej sprzedaży” co oznacza, że dla prawidłowego rozumienia treści art. 13 ust. 2 ustawy zmieniającej, w pierwszej kolejności odwołać należy się do powszechnego rozumienia tego pojęcia przez adresatów przepisu, nie mających wykształcenia prawniczego. Oczywistym jest, że skarżący (nabywca nieruchomości) powinien rozumieć pojęcie „umowy zobowiązującej do dokonania sprzedaży lokali mieszkalnych” jednoznacznie, jako umowę przedwstępną zobowiązującą do zawarcia późniejszej umowy sprzedaży lokali przez dewelopera, z mocy której staje się ich właścicielem.

11. Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 889 – dalej u.d.p.)

W sprawie sygn. akt I SA/Gd 718/24 spór dotyczył opłaty dodatkowej za postój w Strefie Płatnego Parkowania pobranej na podstawie art. 13b ust. 1 u.d.p. oraz § 11 ust.3 uchwały Rady Miasta Gdańska z 27 lutego 2020 r., nr XX/524/20 w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania i śródmiejskiej strefy płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie Miasta Gdańska oraz ustalenia stawek i sposobu poboru opłat za postój pojazdów samochodowych w tych strefach (Dz. Urz. Woj. Pom. z 2020 r., poz. 1605).

Zarzut strony dotyczący nieistnienia obowiązku zapłaty opłaty dodatkowej (art. 33 § 2 pkt 1 u.p.e.a.), gdyż urządzenia techniczne nie umożliwiały uiszczenia opłaty za parkowanie banknotami stanowiącymi legalny środek płatniczy nie został uznany za zasadny.

Organ prawidłowo ustalił, że skarżący nie uiścił opłaty za postój w określonej dacie w godzinach od 9:00 do 20:00. Sąd wskazał, że parkowanie w strefie płatnej jest uprawnieniem, z którego korzystanie nie wymaga zapewnienia wszystkich form płatności, a w rozpoznawanej sprawie skarżący, poinformowany o możliwości zapłaty bilonem lub kartą płatniczą, nie podjął czynności umożliwiających zapłatę, a w przypadku braku takich możliwości nie zrezygnował z parkowania w strefie reglamentowanej.

WYDZIAŁ II

1. Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 1130 - dalej u.p.z.p.)

Przedmiotem skargi w sprawie sygn. akt II SA/Gd 165/25 była decyzja o odmowie ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie 36 budynków rekreacji indywidualnej.

Sąd, oddalając tę skargę wskazał, że planowana inwestycja nie ma charakteru zabudowy rekreacyjnej „indywidualnej”. Liczba planowanych budynków i intensywność wykorzystania terenu wskazują, że planowana zabudowa ma w istocie funkcję rekreacji o charakterze usługowym - turystycznym.

Wymogi wskazane w art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. (parametry, cechy, wskaźniki a także sposób zagospodarowania oraz intensywność wykorzystania terenu) muszą zaś zostać spełnione łącznie, aby stwierdzić, że inwestycja będzie stanowić dobre sąsiedztwo, a co za tym idzie - wpisze się w zastany ład przestrzenny.

W sprawie sygn. akt II SA/Gd 342/25 Sąd uwzględnił skargę na decyzję w przedmiocie warunków zabudowy, uznając za uzasadnione zarzuty dotyczące naruszenia art. 38a ust. 1 pkt 12 w zw. z ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz.U. z 2024 r., poz. 1420), a także przepisów uchwały nr XXXV/282/2009 Rady Miasta Ustka z dnia 28 maja 2009 r. w sprawie statutu Uzdrowiska Ustka (Woj. Pom. z 2009 r., nr 102, poz. 2020 z ze.zm.). Zgodnie z art. 53 ust. 4 pkt 1 u.p.z.p. decyzję o warunkach zabudowy wydaje się po uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia - w odniesieniu do inwestycji lokalizowanych w miejscowościach uzdrowiskowych, zgodnie z odrębnymi przepisami. Minister Zdrowia nie odpowiedział w przewidzianym w art. 54 ust. 5 u.p.z.p. dwutygodniowym terminie, co obligowało organ I instancji do uznania uzgodnienia za dokonane. Minister Zdrowia dokonał milczącego uzgodnienia projektu decyzji, zatem Wójt zobowiązany był przyjąć, że planowana inwestycja nie narusza regulacji dotyczących uzdrowisk, w tym art. 38a ust. 1 pkt 12 w zw. z ust. 3 ustawy uzdrowiskowej.

2. Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 1292 – dalej u.o.z.)

W sprawie sygn. akt II SA/Gd 790/24 Sąd oddalił skargę na zalecenie pokontrolne wydane na podstawie art. 40 ust. 1 u.o.z., gdyż zalecenia pokontrolne wydawane w trybie przepisów u.o.z. nie podlegają reżimowi k.p.a. i w związku z tym nie przybierają formy postanowienia procesowego lub decyzji administracyjnej kończącej postępowanie w sprawie. Wyżej opisane zalecenia pokontrolne to akt lub czynność z zakresu administracji publicznej, dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, inne niż decyzja lub postanowienie, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a., co przesądza o dopuszczalności wniesienia skargi. Sąd nie podzielił jednakże stanowiska skarżącej, że kompetencje kontrolne organu konserwatorskiego dotyczą wyłącznie zabytków wpisanych do rejestru zabytków a nie dotyczą zabytków wpisanych do gminnej/wojewódzkiej ewidencji zabytków.

Dodatkowo Sąd wskazał, że z art. 5 u.o.z. wynika, że opieka nad zabytkiem sprawowana przez jego właściciela lub posiadacza polega m.in. na zapewnieniu warunków zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie - niezależnie od stanu prawnej ochrony konserwatorskiej lub ujęcia (czy też nie) we właściwej ewidencji zabytków.

Zgodnie z art. 38 ust. 1 u.o.z. organ konserwatorski może prowadzić działania w odniesieniu do wszystkich zabytków ujętych w u.o.z., czyli nie tylko wpisanych do rejestru zabytków, czy objętych inną formą ochrony zabytków wynikającą z art. 7 tej ustawy.

3. Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 1112 ze zm. - dalej u.i.o.ś.)

Sąd rozpoznając sprawę sygn. akt II SA/Gd 1012/24 odrzucił skargę na decyzję Dyrektora Zarządu Zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie o odmowie udostępnienia skarżącemu informacji o środowisku i jego ochronie w zakresie operatu wodnoprawnego złożonego w postępowaniu zakończonym decyzją tego organu o udzieleniu pozwolenia wodnoprawnego.

Sąd uznał, że skarga jest niedopuszczalna, albowiem przed jej wniesieniem nie wyczerpano przysługujących stronie środków zaskarżenia. Zgodnie z art. 20 ust. 1 tej ustawy odmowa udostępnienia informacji ma formę decyzji administracyjnej, od której

przysługuje odwołanie do organu wyższego stopnia, a następnie skarga do sądu administracyjnego na decyzję organu odwoławczego, który odwołanie wnioskodawcy przekazał do organu I instancji celem przesłania do Sądu.

4. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 323 - dalej u.ś.r.)

Spór w sprawie sygn. akt II **SA/Gd 1014/24** dotyczył odmowy przyznania świadczenia pielęgnacyjnego skarżącej, uznając, że pozostaje ona w zatrudnieniu w rozumieniu art. 3 pkt 22 u.ś.r. i w związku z tym zachodzi negatywna przesłanka przyznania świadczenia pielęgnacyjnego z art. 17 ust. 1 u.ś.r. Sąd wskazał, że pełnienie funkcji w zarządzie spółki prawa handlowego w przypadku niepobierania wynagrodzenia z tego tytułu świadczy o niespełnieniu przesłanki rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu art. 17 ust. 1 w zw. z art. 3 pkt 22 u.ś.r. Zarobkowy charakter aktywności zawodowej, to kryterium uznania, że aktywność mieści się w pojęciu zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu art. 3 pkt 22 u.ś.r.

W sprawie sygn. akt II **SA/Gd 1216/24** Sąd stwierdził, że w przedmiocie świadczenia pielęgnacyjnego organ nie ma prawa ustalać przyczyn braku zatrudnienia osoby ubiegającej się o świadczenie pielęgnacyjne. Organ jest jedynie obowiązany do ustalenia, czy osoba taka jest zdolna do pracy i czy wyłączną przyczyną rezygnacji z zatrudnienia jest konieczność sprawowania opieki. Przepis art. 17 ust. 1 pkt 4 u.ś.r. zawiera przesłankę rezygnacji z pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki oraz równorzędną przesłanką braku możliwości podjęcia pracy z uwagi na sprawowaną opiekę.

5. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 418 ze zm. – dalej p.b.)

Uchylając decyzję w sprawie sygn. akt II **SA/Gd 84/24** wydaną na podstawie art. 48 ust. 1 p.b., Sąd wskazał na sprzeczność między rozstrzygnięciem a uzasadnieniem. Orzeczenie reformatoryjne zostało ograniczone do określenia lokalizacji obiektu. Jednocześnie organ II instancji utrzymał w mocy decyzję organu I instancji w pozostałym zakresie. Oznacza to, że zaakceptował przyjętą przez ten organ kwalifikację obiektu. Sprzeczne w związku z tym pozostaje uzasadnienie decyzji organu odwoławczego, w którym nie podziela on tej kwalifikacji, przyjmując, że obiekt

ten jest trwale związany z gruntem. Zaniechanie wydania orzeczenia reformatoryjnego w pełnym zakresie nie może być usprawiedliwione tym, że organ odwoławczy odniósł się do tej kwestii w treści uzasadnienia wydanego rozstrzygnięcia. Rozstrzygnięcie przesądza o istocie sprawy. Nie można go domniemywać, ani wyprowadzać z treści uzasadnienia, powinno być wyrażone wprost w sentencji decyzji w sposób precyzyjny, bez niedomówień i możliwości różnej interpretacji.

W sprawie sygn. akt **II SA/Gd 1220/24** w przedmiocie odmowy udzielenia pozwolenia na budowę zespołu dwóch budynków mieszkalnych jednorodzinnych Sąd wskazał, że budynkiem wolno stojącym jest taki budynek, który nie jest połączony (nie przylega/nie styka się) z innym obiektem budowlanym. Przyjęcie, że warunkiem uznania budynku za wolno stojący jest możliwość swobodnego dostępu do niego z każdej strony, należy uznać za niedopuszczalną rozszerzającą wykładnię ustaleń planu miejscowego, który nie precyzuje, w jakiej odległości budynki mogą/powinny być od siebie oddalone.

Sąd rozpoznając skargę w sprawie sygn. akt **II SA/Gd 1234/24** ze skargi na postanowienie o odmowie wszczęcia uproszczonego postępowania legalizacyjnego na podstawie art. 49f-49i p.b. wskazał, że zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 13 lutego 2020 r. o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2020 r., poz. 471) nie można wszcząć uproszczonego postępowania legalizacyjnego w stosunku do obiektów budowlanych, co do których wydano przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzję o nakazie rozbiórki. Istnienie w obrocie prawnym decyzji nakazującej rozbiórkę wyklucza wszczęcie i przeprowadzenie przez organ nadzoru budowlanego uproszczonego postępowania legalizacyjnego w stosunku do tego samego obiektu budowlanego.

W sprawie sygn. akt **II SA/Gd 130/25** w przedmiocie odmowy zatwierdzenia projektu zagospodarowania terenu i projektu architektoniczno-budowlanego oraz udzielenia pozwolenia na budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego oraz budynku gospodarczego w zabudowie siedliskowej Sąd wskazał, że planowana inwestycja nie spełnia wymogu z art. 5 ust. 1 pkt 9 p.b., gdyż nie ma dostępu do drogi publicznej. Wnioskodawca korzysta z dróg leśnych w oparciu o art. 29 ust. 3 pkt 7 ustawy o lasach. W ocenie Sądu nie każda droga w lesie stanowi drogę wewnętrzną realizującą warunek dostępu do drogi publicznej. Należy odróżnić dojazd do działki użytkowanej rolniczo położonej wśród lasów od zapewnienia prawnego dostępu

do drogi publicznej tej samej działki, dla której inwestor zamierza zmienić sposób jej użytkowania na inny niż rolniczy.

Rozpoznając sprawę sygn. akt **II SA/Gd 356/25** w przedmiocie wstrzymania robót budowlanych na podstawie art. 48 ust. 1 p.b., Sąd skargę oddalił, uznając za prawidłowe stanowisko organu, że sposób posadowienia będącego przedmiotem sprawy domku holenderskiego na wspornikach i bloczkach betonowych oraz płytach chodnikowych (fundamenty punktowe) uzasadniał zakwalifikowanie domku jako budynku, gdyż jego zasadnicza charakterystyka odpowiada dyspozycji art. 3 pkt 2 p.b.

6. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 1145 ze zm. – dalej u.g.n.)

W sprawie sygn. akt **II SA/Gd 795/24** w przedmiocie zwrotu wywłaszczonej nieruchomości będącej własnością Gminy, Sąd wskazał, że warunkiem zwrotu wywłaszczonej nieruchomości jest obiektywnie stwierdzona jej zbędność dla realizacji celu wywłaszczenia. Wykładnia pojęcia „zbędności” wywłaszczonej nieruchomości, o którym mowa w art. 136 ust. 3 i art. 137 ust. 1 u.g.n., prowadzi do wniosku, że o zwrocie nie decyduje wyłącznie niedochowanie wskazanych terminów, lecz niezrealizowanie celu. Dopiero wówczas, gdy nie doszło do jego zrealizowania, organ dokonuje oceny czy upłynął siedmioletni okres dla rozpoczęcia realizowania celu albo dziesięcioletni dla jego ukończenia. Zrealizowanie celu w każdym przypadku wyklucza możliwość zwrotu, chociażby do niego doszło z naruszeniem terminów wskazanych w art. 137 ust. 1 pkt 1 i 2 u.g.n.

Sąd w sprawie sygn. akt **II SA/Gd 1298/24** oddalił skargę na postanowienie o odmowie wszczęcia - na wniosek skarżącej złożony na podstawie art. 145 § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.a. - postępowania zakończonego wydaniem decyzji zmieniającej decyzję zatwierdzającą podział nieruchomości stanowiącej własność Gminy.

Sąd wskazał, że skarżąca nie wykazała interesu prawnego w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji zatwierdzającej podział nieruchomości. Zgodnie z art. 97 ust. 1 u.g.n. co do zasady interes prawny w postępowaniu podziałowym posiadają podmioty, które dysponują tytułem prawnym do dzielonej nieruchomości. Są to więc wyłącznie właściciele (współwłaściciele), względnie użytkownik wieczysty nieruchomości podlegającej podziałowi. Fakt posiadania nieruchomości sąsiedniej nie daje legitymacji do udziału w postępowaniu dotyczącym podziału nieruchomości, których właścicielem lub wieczystym użytkownikiem jest inny podmiot. Tylko

wyjątkowo w postępowaniu podziałowym właścicielom działek sąsiadujących z działką podlegającą podziałowi przysługują prawa strony. Taki przypadek zachodzi, gdy dokonanie podziału nieruchomości wywiera wpływ na zakres ich uprawnień wynikających z przepisów prawa.

W sprawie sygn. akt **II SA/Gd 808/24** właściciel nieruchomości wystąpił na podstawie art. 129 ust. 5 pkt 3 w zw. z art. 128 ust. 4 u.g.n. do Prezydenta Miasta z wnioskiem o odszkodowanie z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości spowodowanego posadowieniem urządzeń przesyłowych. Właściciel nieruchomości uzyskał wcześniej wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłowej, które obejmuje swym zakresem i wartością również odszkodowanie za zmniejszenie wartości nieruchomości. Sąd wskazał, że w przypadku przyznania wyłączonego (lub jego spadkobiercy) wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności przesyłu, obejmującego również element odszkodowania za zmniejszenie wartości nieruchomości wniosek podmiotu uprawnionego do uzyskania odszkodowania za wyłączenie na cele przesyłowe, nie może zostać rozpatrzony pozytywnie.

W sprawie sygn. akt **II SA/Gd 875/23** dotyczącej ustalenia opłaty adiacenckiej strona skarżąca kwestionowała sporządzony operat szacunkowy określający wartość nieruchomości przed jej podziałem i po podziale. Sąd wskazał, że przez nieruchomości podobne, o których mowa w art. 4 pkt 16 u.g.n., należy rozumieć takie, których stan prawny, fizyczny i funkcjonalny jest najbardziej do siebie zbliżony. W przypadku wystąpienia odmienności, wycena określająca wartość podlega stosownej korekcie opartej na wychwyceniu istotnych różnic - takich, które mogą wpływać na wartość.

7. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 438 ze zm. - dalej u.p.o.u.a.)

W sprawie sygn. akt **II SA/Gd 199/25** prokurator wniósł skargę na decyzję o uznaniu za dłużnika uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych wydaną na podstawie art. 5 ust. 3 u.p.o.u.a. Zdaniem Prokuratora tylko w wypadku odebrania przez zobowiązanego korespondencji i niestawienia się albo celowego nieodebrania korespondencji można uznać, że działanie dłużnika jest świadome i zamierzone oraz ma na celu uniemożliwienie wykonania czynności z jego udziałem.

Sąd wskazał, że do dłużnika wystosowano wezwanie celem złożenia oświadczenia majątkowego i przeprowadzenia wywiadu, wezwanie podlegało

dwukrotnemu awizowaniu, a następnie zwrotowi do organu. W ocenie Sądu dłużnik miał wiedzę o ciążyącym na nim obowiązku alimentacyjnym i nie wywiązywał się z niego, zatem powinien zadbać o kontakt z organami pomocy społecznej, które za niego ten obowiązek wykonywały. Nieodbieranie przez dłużnika korespondencji nie może zostać uznane za okoliczność uniemożliwiającą wydanie decyzji w przedmiocie uznania za dłużnika alimentacyjnego uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych.

8. Ustawa z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 679 ze zm.)

W sprawie sygn. akt II SA/Gd 1286/24 Sąd stwierdził nieważność uchwały Rady Miejskiej w sprawie ustalenia ceny za usługę komunalną bezpośredniego i pośredniego odprowadzania wód deszczowych i roztopowych do systemów zamkniętej bądź otwartej kanalizacji deszczowej.

Sąd wskazał, że powołany w podstawie prawnej art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce komunalnej upoważnia do ustalenia ceny oraz naliczania opłaty za usługę odprowadzenia wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do realizacji zadań własnych gminy. W zaskarżonej uchwale określono sposób obliczenia wysokości opłaty co do zasady jako iloczyn ceny i odpowiednio określonej powierzchni utwardzonej na danej nieruchomości, jednakże nie przedstawiono, w jaki sposób cena ta została skalkulowana. Bez podania kalkulacji ceny nie można stwierdzić, czy naliczana opłata nie jest wygórowana.

9. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 399 – dalej u.c.p.g.)

W sprawie sygn. akt II SA/Gd 420/25 kontroli Sądu poddana została uchwała rady gminy w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 3 ust. 2c u.c.p.g. gmina fakultatywnie w przypadku bioodpadów może nie zapewniać ich przyjmowania w punkcie selektywnego zbierania odpadów komunalnych, jeżeli w zamian za opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi w całości zapewnia ich odbieranie z miejsc wytwarzania. Gmina zawsze ma obowiązek zorganizowania odbierania bioodpadów z miejsc ich wytwarzania, natomiast nie zawsze jest zobowiązana do ich obowiązkowego przyjmowania w punkcie selektywnego zbierania odpadów.

Przepis art. 4 ust. 2a pkt 2 u.p.c.g. zawiera pojęcie „zbieranie” odpadów, a nie „przyjmowanie”. Przepis ten upoważnia radę gminy do ustalenia odrębnych np. terminów odbierania odpadów stanowiących części roślin pochodzących z pielęgnacji terenów zielonych, ogrodów, parków i cmentarzy odrębnie w stosunku do innych bioodpadów stanowiących odpady komunalne. Nie jest dopuszczalna taka jego wykładnia, zgodnie z którą rada gminy może albo ustalić odbieranie odpadów stanowiących części roślin pochodzących z pielęgnacji terenów zielonych, ogrodów, parków i cmentarzy, albo całkowicie pominąć dopuszczalność ich odbierania z terenów nieruchomości i w zamian za to zobowiązać właścicieli do ich dostarczania do PSZOK i ich przyjmowania w takim punkcie.

WYDZIAŁ III

1. Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 1043 ze zm. - dalej u.p.o.)

Przedmiotem kontroli sądowej w sprawie sygn. akt **III SA/Gd 453/24** była decyzja odmawiająca przyznania skarżącej (rzemieślnikowi niebędącemu członkiem organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła) dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika, który zdał egzamin zawodowy. Sąd, uchylając decyzje organów obu instancji, wskazał, że dokonana przez organy administracji wyłącznie literalna wykładnia art. 122 ust. 1 u.p.o. wyłącza z możliwości uzyskania dofinansowania tych pracodawców, którzy mają wprowadzić wymagane prawem kwalifikacje merytoryczne, lecz z powodu braku przynależności do organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła nie mogą doprowadzić do zdania przez kształconego przez nich młodocianego pracownika egzaminu czeladniczego.

Zdaniem Sądu prawidłowa i zgodna z Konstytucją RP jest taka systemowa wykładnia normy zawartej w art. 122 ust. 1 u.p.o., zgodnie z którą, gdy mówi ona o rzemieślniku, to chodzi o rzemieślnika należącego do organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Zatem wymogi dotyczące zdania egzaminu, od którego uzależnione jest otrzymanie przez pracodawcę dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika ze środków publicznych są następujące: w przypadku młodocianego zatrudnionego w celu przygotowania zawodowego u pracodawcy będącego rzemieślnikiem - członkiem organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła - egzamin czeladniczy; w przypadku młodocianego zatrudnionego w celu przygotowania zawodowego u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem - członkiem organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła - egzamin zawodowy.

Sąd, stwierdzając bezskuteczność czynności wójta gminy w sprawie sygn. akt **III SA/Gd 171/25** w przedmiocie dowozu niepełnosprawnego dziecka do szkoły, stanął na stanowisku, że wybór przez rodziców szkoły, która ich zdaniem najlepiej zaspokaja potrzeby edukacyjne i rehabilitacyjne ich niepełnosprawnego dziecka, nie pozbawia ich uprawnienia do otrzymania od gminy zwrotu kosztów przewozu dziecka do szkoły także w przypadku, gdy wybrana przez nich szkoła nie jest szkołą „najbliższą” w rozumieniu art. 39 ust. 4 pkt 1 u.p.o. Natomiast obowiązek zwrotu przez gminę rodzicom kosztów dojazdu ograniczony jest zawsze wysokością kosztów przewozu dziecka do szkoły „najbliższej”, ustalonej w oparciu o odległość od miejsca

zamieszkania dziecka i kryterium realizacji warunków określonych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego.

Zdaniem Sądu, brak jest w przepisach prawa regulacji, która w przypadku wyboru przez rodziców formy zwrotu kosztów dowozu dziecka niepełnosprawnego jako realizacji „obowiązku zapewnienia bezpłatnego dowozu” ograniczałaby wolność wyboru najlepszej dla ich dziecka szkoły poprzez wymóg uczęszczania do szkoły „najbliższej”. Oczywistą jest natomiast konieczność ograniczenia finansowego obciążenia gminy skutkami wyboru dokonanego przez rodziców.

Sąd podkreślił, że istotą i sensem pomocy świadczonej przez gminę na rzecz rodziców dzieci niepełnosprawnych jest faktyczne lub finansowe wsparcie ich w rozwiązaniu trudnego często problemu dowozu dziecka do szkoły. Nie jest natomiast celem omawianej regulacji skłonienie rodziców dzieci niepełnosprawnych do tego, by dzieci te uczęszczały do szkoły położonej na terenie gminy.

2. Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 - dalej u.p.w.n.).

W sprawie sygn. akt **III SA/Gd 185/25** Sąd, oddalając skargę na decyzję odwoławczej komisji stypendialnej odmawiającej przyznania stypendium socjalnego z powodu przekroczenia dopuszczalnego ustawowo limitu 12 semestrów studiów, odniósł się do argumentacji strony skarżącej, że studiowała ona wcześniej na Białorusi i w tym czasie nie przysługiwało jej prawo do świadczeń socjalnych z uwagi na model systemu szkolnictwa wyższego w Białorusi. Sąd wskazał, że ustawodawca nie zastrzegł, że studia zagraniczne są wliczane do okresu studiów jedynie w przypadku, gdy system kształcenia za granicą przewiduje możliwość przyznania stypendium. W ocenie Sądu, gdyby taki był zamiar ustawodawcy, kwestia ta winna zostać przez ustawodawcę wyraźnie wyartykułowana, co w ustawie nie nastąpiło. Wprowadzenie takiego zastrzeżenia nie może odbyć się w ramach „odpowiedniego” stosowania prawa. Byłoby to sprzeczne z celem ustawy, która nie wiąże upływu czasu uprawniającego do nabycia stypendium z prawem do jego pobierania w tym czasie, lecz z samym okresem studiowania. Brak regulacji w tym zakresie nie świadczy automatycznie o tym, że w przypadku ich istnienia, stronie skarżącej takie prawo by przysługiwało, z uwagi na spełnienie warunków jego powstania. W sytuacji w jakiej studentowi narodowości polskiej nie przysługiwało przez czas studiów prawo do świadczeń socjalnych (z uwagi na wysokość dochodów) liczba semestrów, w których może on pobierać świadczenie stypendialne nie ulega przedłużeniu.

Niezależnie od przysługiwania tego prawa w okresie wszystkich 12 miesięcy, po ich upływie nie może on otrzymać stypendium.

3. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucji rynku pracy (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 214 - dalej u.p.z.).

Sąd, uchylając decyzję w sprawie sygn. akt III SA/Gd 325/25 w przedmiocie zasiłku dla bezrobotnych, stanął na stanowisku, że żaden przepis prawa nie uzależnia przedłużonego do 365 dni okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych dla osoby samotnie wychowującej dziecko do lat 15 od spełniania tej przesłanki w dacie rejestracji. Osoba, wobec której przesłanka ta spełniła się już po dacie rejestracji, a przed zakończeniem okresu pobierania przyznanego zasiłku, ma prawo domagania się, by okres ten został przedłużony z uwagi na zaistnienie przesłanki z art. 73 ust. 1 pkt 2 lit. c u.p.z. Odmienna interpretacja powołanego przepisu stałaby w sprzeczności z jego celem, którym jest wsparcie osób, pozostających w szczególnie trudnej sytuacji z powodu utraty zatrudnienia i środków utrzymania, będąc wyłącznie (samotnie) odpowiedzialnymi za wychowanie i utrzymanie dzieci poniżej 15 roku życia. Prowadziłoby to także do naruszenia konstytucyjnej zasady równości (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) przez nieusprawiedliwione niczym zróżnicowanie sytuacji osób samotnie wychowujących dzieci.

4. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 1490 ze zm. - dalej u.t.d.)

Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające Dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz. U. UE. L 300/51 z dnia 14 listopada 2009 r. ze zm. - dalej rozporządzenie).

W sprawie sygn. akt III SA/Gd 276/25 Sąd uchylając decyzje obu instancji nie zgodził się ze stanowiskiem organu, że decyzja stwierdzająca utratę dobrej reputacji wydana na podstawie art. 7d ust. 2 u.t.d. ma charakter decyzji związanej, co oznacza, że w przypadku stwierdzenia, że wobec przewoźnika drogowego wydany został prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo wymienione w art. 5 ust. 2a u.t.d., organ zobowiązany jest do wydania decyzji stwierdzającej utratę dobrej reputacji.

Zdaniem Sądu z przepisów zawartych w art. 6 rozporządzenia wynika, że obowiązek organu orzekającego w przedmiocie dobrej reputacji przedsiębiorcy

transportowego obejmuje w każdej sprawie badanie, czy ze względu na szczególne okoliczności utrata dobrej reputacji stanowiłaby w danym przypadku nieproporcjonalny środek. Co więcej, w tym zakresie wydana przez organ decyzja musi być należycie umotywowana i uzasadniona. Zatem rozporządzenie całkowicie wyklucza możliwość konstrukcji decyzji związanej w przypadku stwierdzenia którejkolwiek z przesłanek utraty dobrej reputacji.

W sprawie sygn. akt **III SA/Gd 150/25** Sąd, uchylając zaskarżoną decyzję nakładającą karę pieniężną za naruszenie przepisów o transporcie drogowym, wskazał, że przepis art. 4 pkt 4 u.t.d. wymaga jedynie, aby pojazd samochodowy używany do przewozu był prowadzony przez pracownika przedsiębiorcy, a więc osobę zatrudnioną przez przedsiębiorcę na podstawie umowy o pracę. Ustawa o transporcie drogowym nie wymaga więc, aby umowa o pracę była wyłączną podstawą wykonywania pracy przez prowadzącego pojazd. Również nie wymaga, aby praca świadczona przez pracownika musiała być wykonywana w określonym wymiarze czy na określonych zasadach (np. na pełny etat, na zasadzie wyłączności) oraz jaki ma to być to konkretnie rodzaj pracy, w tym by prowadzenie pojazdu samochodowego musiało być wpisane w obowiązках pracownika. Zdaniem Sądu nie istnieje zakaz zawierania przez przedsiębiorcę z tą samą osobą jednocześnie umowy zlecenia i umowy o pracę. Powody, dla których przedsiębiorca przyjmuje takie rozwiązanie oraz to jakie skutki, np. w zakresie obowiązków i odpowiedzialności z zakresu prawa podatkowego czy ubezpieczeń społecznych może to powodować ostatecznie dla przedsiębiorcy, pozostają poza zakresem oceny spełnienia przesłanek z art. 4 pkt 4 u.t.d. oraz ogólnie kwestii uregulowanych ustawą o transporcie drogowym.

5. Ustawa z dnia 8 lutego 2023 r. o Planie Strategicznym dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027 (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 1741 - dalej ustawa o planie strategicznym)

Sąd oddalając skargę w sprawie sygn. akt **III SA/Gd 248/25** na decyzję wydaną w przedmiocie płatności dla obszarów z ograniczeniami naturalnymi lub innymi szczególnymi ograniczeniami (ONW) podzielił stanowisko organu, że z ogółu przepisów mających zastosowanie w sprawie, w szczególności art. 22 ustawy o planie strategicznym, przyznanie płatności ONW jest uzależnione nie tylko od posiadania gruntu w rozumieniu jego użytkowania rolniczego, ale także od dysponowania na dzień 31 maja roku, w którym został złożony wniosek tytułem prawnym do danych nieruchomości. Rozwiązanie to jednoznacznie uregulowało konsekwencje m.in.

sytuacji spornego posiadania gruntu bez tytułu prawnego, w kontekście tego kto może w takiej sytuacji wnioskować i otrzymać płatności do gruntu. W obecnym stanie prawnym w odniesieniu do wszelkiego rodzaju gruntów, zarówno tych należących do państwowego zasobu, jak i wszystkich innych, aby uzyskać płatność ONW, konieczne jest posiadanie tytułu prawnego do gruntu. Sąd zaznaczył, że organy agencji rolnych nie są powołane do rozstrzygania sporów cywilnych dotyczących posiadania tytułu prawnego do gruntu, toczących się pomiędzy właścicielem, a podmiotem uważającym się za posiadacza zależnego (np. dzierżawcę).

6. Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 163 ze zm. – dalej P.p.).

W sprawie sygn. akt III SA/Gd 354/25 Sąd, uchylając postanowienia wydane w przedmiocie kontynuowania czynności kontrolnych, jako istotę problemu prawnego wskazał spór, czy czynności kontrolne organu, mające miejsce 11 kwietnia 2025 r. dotyczyły przedmiotu tożsamego z przedmiotem kontroli, której dotyczyło zaskarżone postanowienie, tj. kontroli rozpoczętej 6 maja 2025 r. Organ stanął na stanowisku, że nie można mówić o tym samym przedmiocie obydwu kontroli skoro każda z nich dotyczyła bieżącej sytuacji. Stanowiska tego Sąd nie podzielił wskazując, że sensem ograniczenia wynikającego z art. 58 ust. 1 P.p. jest zapobieżenie „nękaniu” przedsiębiorców i utrudnianiu prowadzenia przez nich działalności gospodarczej poprzez kolejne kontrole podejmowane w niezmiennych okolicznościach sprawy i co do tych samych aspektów działalności gospodarczej. Zaakceptowanie stanowiska organu unicestwiłoby całkowicie ochronę gwarantowaną powyższym przepisem.

7. Ustawa z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669 ze zm. - dalej ustawa wprowadzająca)

Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 1461 - dalej u.ś.o.z.)

Przedmiotem zaskarżenia w sprawie sygn. akt III SA/Gd 329/25 objęta została czynność Rektora Uniwersytetu dotycząca zgłoszenia właściwemu organowi wyrejestrowania skarżącego, będącego uczestnikiem studiów doktoranckich, z ubezpieczenia zdrowotnego.

Sąd oddalając skargę wskazał, że art. 289 ustawy wprowadzającej określił bezwzględnie 31 grudnia 2024 r. jako datę wygaśnięcia tytułu prawnego

do ubezpieczenia zdrowotnego skarżącego jako doktoranta studiów doktoranckich rozpoczętych przed rokiem akademickim 2019/2020 i prowadzonych na dotychczasowych zasadach. Po tej dacie organ (uczelnia) był zobowiązany do zgłoszenia do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z dyspozycją art. 77 ust. 1 u.ś.o.z., wyrejestrowania skarżącego od dnia 1 stycznia 2025 r. z ubezpieczenia zdrowotnego, na podstawie art. 289 ustawy wprowadzającej. Przepis art. 67 ust. 5 pkt 2 u.ś.o.z. nie wyłącza konieczności stosowania art. 289 ustawy wprowadzającej. Art. 67 ust. 4 u.ś.o.z. (ustanawiający tzw. okres karencji prawa do ubezpieczenia zdrowotnego po wygaśnięciu tytułu do ubezpieczenia) nie stanowi bowiem przepisu szczególnego wobec przepisu przejściowego art. 289 w zw. z art. 279 ust. 1a ustawy wprowadzającej, regulującego prawo (czasowy zakres prawa) do ubezpieczenia zdrowotnego ściśle określonej grupy podmiotów, tj. uczestników studiów doktoranckich rozpoczętych przed rokiem akademickim 2019/2020.

8. Ustawa z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r., poz. 825 ze zm. - dalej u.o.O);

Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 kwietnia 2024 r. w sprawie świadczenia pieniężnego dla żołnierzy pełniących terytorialną służbę wojskową, żołnierzy aktywnej rezerwy i żołnierzy pasywnej rezerwy (Dz. U. z 2024 r. poz. 616; - dalej rozporządzenie z dnia 19 kwietnia 2024 r.).

Ze stanu faktycznego w sprawie sygn. akt III SA/Gd 379/25 wynika, że skarżący do końca lutego 2025 r. był zatrudniony na umowę o pracę, a od 3 lutego 2025 r. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej, w ramach której uzyskiwał comiesięczny dochód na podstawie zawartej w tym samym dniu umowy zlecenia. W dniu 18 marca 2025 r. wystąpił do Dowódcy Jednostki Wojskowej z wnioskiem o wypłatę świadczenia pieniężnego rekompensującego utracone dochody w związku z odbytymi w dniach 3-18 marca 2025 r. ćwiczeniami wojskowymi dla żołnierzy pasywnej rezerwy.

Organy - wyliczając skarżącemu przysługujące świadczenie pieniężne - uznały, że w przypadku skarżącego nie jest możliwe wyliczenie utraconego wynagrodzenia ze stosunku pracy, gdyż skarżący w dacie odbywania ćwiczeń nie pozostawał już w zatrudnieniu, natomiast w tym czasie prowadził działalność gospodarczą, jednakże z uwagi na to, że działalności tej nie prowadził w roku poprzedzającym okres pełnienia służby (ćwiczeń wojskowych) brak było możliwości ustalenia średniej miesięcznej kwoty dochodu uzyskiwanego przez skarżącego z działalności gospodarczej zgodnie

z § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia z dnia 19 kwietnia 2024 r., dlatego należało wysokość świadczenia rekompensującego wyliczyć na podstawie art. 312 ust. 4 u.o.O., tj. w oparciu o wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników ustalonego na podstawie rozporządzenia z dnia 12 września 2024 r.

Sąd, uchylając decyzję organów obu instancji, stanął na stanowisku, że przy wyliczeniu przysługującego świadczenia organy powinny uwzględnić stosunek prawny łączący skarżącego ze zleceniodawcą na podstawie umowy z dnia 3 lutego 2025 r. zawartej w ramach prowadzenia działalności gospodarczej, który - w realiach rozpoznawanej sprawy - zawiera kluczowe elementy właściwe dla umów o pracę. Umowa wypełnia warunek ciągłości świadczenia pracy, bowiem została zawarta na określony okres (1 rok), przez który skarżący ma wykonywać wynikające z niej obowiązki.

Mając na uwadze *ratio legis* regulacji prawnej ustanowionej w art. 312 u.o.O., Sąd uznał, że podstawę ustalenia świadczenia pieniężnego wobec skarżącego winien stanowić § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 19 kwietnia 2024 r., tj. kwota miesięcznego wynagrodzenia brutto otrzymanego przez żołnierza PR ze stosunku pracy za miesiąc poprzedzający miesiąc, w którym była pełniona służba.

Niedopuszczalne jest w państwie prawa, aby żołnierz nie mógł otrzymać rekompensaty pieniężnej odzwierciedlającej utracony przez niego dochód, tym bardziej w sytuacji, gdy uzyskuje on dochód z prowadzonej aktywności zawodowej, którego uszczerbek możliwy jest do wykazania w danych okolicznościach.

9. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 902 - dalej u.d.i.p.)

W sprawie sygn. akt III SAB/Gd 32/25 Sąd, uwzględniając skargę skarżącego na bezczynność organu w sprawie udostępnienia informacji publicznej, nie zgodził się ze stanowiskiem pełnomocnika rady gminy zawartym w odpowiedzi na skargę, że w sytuacji, gdy wniosek o udostępnienie informacji publicznej skierowany (zaadresowany) jest do przewodniczącego rady gminy (a nie literalnie do rady gminy), to nie podlega rozpoznaniu, bowiem nie został skierowany do podmiotu zobowiązanego na gruncie u.d.i.p.

Zdaniem Sądu, mając na uwadze treść art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, przyjąć należy, iż w sytuacji, gdy wniosek o udostępnienie informacji publicznej jest skierowany (zaadresowany) do przewodniczącego rady, to właściwym jego działaniem powinno być potraktowanie

tego wniosku jako skierowanego do rady (jako organu gminy) i podjęcie stosownych działań na gruncie u.d.i.p. w celu jego rozpoznania. Niewątpliwie bowiem rada gminy, jako organ władzy publicznej, jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej, będącej w jej posiadaniu, co wprost wynika z art. 4 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 u.d.i.p. Takie zapatrywanie, w ocenie Sądu, koreluje z intencją ustawodawcy poddania działania organów władzy publicznej, osób i jednostek organizacyjnych wykonujących zadania publiczne lub gospodarujących mieniem publicznym - kontroli społecznej oraz budowania zaufania obywateli do tychże organów.

Sąd, uwzględniając skargę w sprawie sygn. akt **III SAB/Gd 281/25** na bezczynność spółki w sprawie udostępnienia informacji publicznej, wskazał, że podmiot do którego skierowano wniosek (klub sportowy) jest spółką prawa handlowego o w pełni prywatnej strukturze właścicielskiej, która prowadzi działalność w zakresie sportu zawodowego tj. piłki nożnej. Spółka zawarła umowę sponsoringową z gminą miasta, która jest umową dwustronną i ma charakter odpłatny. W jej ramach spółka zobowiązała się do wykonania szeregu działań promocyjnych i marketingowych na rzecz sponsora w zamian za przekazane środki finansowe. Oznacza to, zdaniem Sądu, że spółka dysponuje majątkiem publicznym (komunalnym). Jest więc podmiotem, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p., a tym samym podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej będącej w jej posiadaniu. Z powyższego przepisu wynika, że obowiązek informacyjny przewidziany w omawianej ustawie spoczywa nie tylko na władzy publicznej, lecz na każdym podmiocie, który wykonuje zadania publiczne lub - co ma w sprawie zasadnicze i rozstrzygające znaczenie - dysponuje majątkiem publicznym.

W rozpoznawanej sprawie sygn. **III SA/Gd 422/25** wskazano, że wniosek skarżących o udostępnienie informacji publicznej przez szkołę podstawową odnosił się do umowy zlecenia pomocy prawnej oraz czynności, jakie miały być wykonane w ramach aneksów do tejże umowy, dokumentów rozliczeniowych dotyczących tej umowy, dzieł wytworzonych w ramach jej realizacji wraz z protokołami potwierdzającymi jej wykonanie, jak i daty przekazania przez szkołę podstawową oferentowi informacji, na podstawie których oferent opracował ofertę, w oparciu o którą zawarta została ww. umowa wraz z treścią korespondencji tego dotyczącej. Celem wniosku było pozyskanie wiedzy na temat zakresu pomocy prawnej, jakiej ma udzielić szkole profesjonalny prawnik w sporze prawnym zaistniałym między szkołą a skarżącymi.

W ocenie Sądu, tak sformułowany wniosek, należało uznać za przejaw nadużycia prawa do informacji publicznej, co uzasadniało odmowę udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej. Sąd stanął na stanowisku, że cel i motywy skarżących, polegające w istocie na pozyskaniu informacji stanowiących argumenty natury faktycznej i prawnej uzasadniające stanowisko przeciwnika procesowego, nie zasługują na prawną ochronę. Skarżący, jako strona ewentualnych sporów prawnych prowadzonych z organem, swej wiedzy na temat stanowiska, argumentacji, czy przyjętej strategii prowadzenia sporu ich ewentualnego obecnego lub przyszłego przeciwnika procesowego (którym jest organ władzy publicznej), nie powinni pozyskiwać czyniąc użytek z prawa dostępu do informacji publicznej, lecz wykorzystując swe uprawnienia jako strony toczących się lub przyszłych postępowań, chociażby z treści pism przedsądowych lub pism procesowych kierowanych do skarżących. Sytuacja, w której jeden z przeciwników procesowych miałby zostać zobowiązany do ujawnienia wszelkich informacji w przedmiocie powstałego sporu, w tym wynikających z umowy zawartej z profesjonalnym pełnomocnikiem, a drugi miałby informacje takie zachować w tajemnicy, naruszałoby zasadę tzw. równości broni i powodowałoby znaczne utrudnienie skutecznej obrony przez organ interesów w toku ewentualnego postępowania sądowego.

10. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 9 sierpnia 2021 r. w sprawie pomocy finansowej z budżetu państwa dla kół gospodyń wiejskich (Dz. U. z 2021 r. poz. 1438 ze zm. - dalej rozporządzenie KGW).

U podstaw kontrolowanego przez Sąd w sprawie sygn. akt III SA/Gd 402/25 rozstrzygnięcia nakazującego kołu gospodyń wiejskich zwrot całej otrzymanej pomocy legło stanowisko organów, że koło gospodyń wiejskich nie wykorzystало otrzymanej pomocy na realizację ustawowego zadania do dnia 31 grudnia 2024 r., albowiem zapłata ceny za piec konwekcyjno-parowy nastąpiła w dniu 3 stycznia 2025 r. Istota sporu koncentrowała się oraz dotyczyła wykładni zawartego w § 2 pkt 1 rozporządzenia KGW pojęcia „wykorzystania” pomocy.

Organ, posługując się definicją językową słowa „wykorzystywać” wynikającą ze słownika języka polskiego, uznał, że wykorzystanie powinno być rozumiane jako „dokonanie na rzecz sprzedawcy zapłaty”.

Sąd, kwestionując powyższą wykładnię pojęcia „wykorzystania”, stanął na stanowisku, że nie można utożsamiać wykorzystania pomocy tylko z czynnością dokonania zapłaty ceny. Spożytkowanie przyznanych środków pieniężnych musi

przede wszystkim dotyczyć faktycznej realizacji określonego zadania ustawowego. Wykorzystanie pomocy musi się bowiem wiązać z faktycznym i rzeczywistym wykonaniem określonego zadania ustawowego, co niewątpliwie miało miejsce w sprawie, gdyż koło gospodyń wiejskich nabyło piec konwekcyjno-parowy przed 31 grudnia 2024 r.

11. Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 986 – dalej Karta Nauczyciela)

W rozpatrywanej przez Sąd sprawie sygn. akt III SA/Gd 64/25 organy, odmawiając nadania stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego, uznały, że skarżąca nie nabyła z mocy prawa stopnia nauczyciela mianowanego w dniu 1 września 2024 r., kiedy nawiązała stosunek pracy w Zespole Szkół Technicznych, ponieważ w tym dniu nie była już zatrudniona na uczelni wyższej. Zdaniem organów, przepis art. 9a ust. 5 Karty Nauczyciela, który stanowi, że nauczyciele akademicki, posiadający stopień naukowy oraz legitymujący się co najmniej 5-letnim okresem pracy w szkole wyższej, z dniem nawiązania stosunku pracy w szkole uzyskują stopień nauczyciela mianowanego, nie odnosi się do skarżącej.

Sąd uchylając decyzje organów obu instancji wskazał, że przyjęcie wykładni przepisu art. 9a ust. 5 Karty Nauczyciela proponowanej przez organy oznaczałoby możliwość stosowania go jedynie do tych osób, które równolegle z zatrudnieniem w szkole, są też zatrudnione na uczelni. Sąd - patrząc systemowo na ustawę Karta Nauczyciela wraz z treścią ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych wprowadzającej zmiany w tym akcie oraz ustanawiającą przepisy przejściowe - stwierdził, że brak przesłanek, które pozwalałyby na różnicowanie nauczycieli spełniających przesłanki stażu oraz zatrudnienia na uczelni wyższej jako nauczyciele akademicki tylko z uwagi na fakt przerwania zatrudnienia na uczelni.

12. Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 485 ze zm.)

Sąd, oddalając skargę w sprawie sygn. akt III SA/Gd 241/25 na decyzję w przedmiocie odmowy zatwierdzenia regulaminu strzelnicy, stanął na stanowisku, że regulamin strzelnicy nie może być zatwierdzony w stosunku do obiektu, który jeszcze nie powstał. Celem ustawy o broni i amunicji w odniesieniu do strzelnic jest zapewnienie prawidłowego ich funkcjonowania, tj. w sposób nienaruszający wymogów związanych z ochroną środowiska oraz niepowodujący zagrożenia bezpieczeństwa.

Zatwierdzenie regulaminu obiektu, co do którego nie wydano stosowanych pozwoleń, gwarantujących jego bezpieczeństwo, stanowiłoby naruszenie przez organ art. 46 ust. 1 ustawy o broni i amunicji.

13. Ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 1696 ze zm. - dalej u.e.p.).

Sąd w sprawie sygn. akt III SA/Gd 477/24, uchylając decyzje organów Inspekcji Pracy nakazujących umieszczenie stanowiska strażnika miejskiego w wykazie stanowisk pracy, na których są wykonywane prace o szczególnym charakterze, podkreślił, że z art. 3 ust. 3 u.e.p. wprost wynika, że praca może być uznana za pracę o szczególnym charakterze, jeżeli jest wymieniona w wykazie stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy u.e.p. Praca strażnika miejskiego nie została wymieniona w przedmiotowym wykazie. Nie można tworzyć zasady sprzecznej z wolą ustawodawcy, że stanowisko pracy strażnika miejskiego jest pracą o szczególnym charakterze w rozumieniu u.e.p. z uwagi na sporadyczne wykonywanie przez niego obowiązku w postaci kierowania pojazdem uprzywilejowanym.